

РІК LVI, Ч. 6

ЧЕРВЕНЬ — 1999 — JUNE

№ 6, VOL. LVI

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.

НАШЕ ЖИТТЯ

PIK LVI

ЧЕРВЕНЬ

Ч. 6

Виходить раз у місяць
видає
СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація
Засновник Українського Музею в Нью-Йорку

Головний редактор — **Ірена Чабан**
Редактор англomовної частини — **Тамара Стадниченко**

Редакційна колегія:

Ірина Куровицька — Голова Союзу Українок Америки
Марта Богачевська-Хом'як
Любов Волинець
Іванна Ганкевич
Анна-Гая Горбач
Іванна Рожанковська
Ярослава Рубель — член Екзекутиви СУА для справ преси
Марта Тарнавська

Адреса редакції: 108 Second Avenue
New York, NY 10003

Тел.: (212) 674-5508 Факс: (212) 254-2672
Адміністратор-бухгалтер **М. Оріся Яцусь**
Тел./Факс: (732) 441-9377

Річна передплата в США
Для членів СУА \$ 25.00
Для інших передплатників \$ 30.00
Поодинокое число \$ 3.00
В країнах поза межами США US \$ 40.00

OUR LIFE

VOL. LVI

JUNE

№ 6

Published by
UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.
Non-profit organization
Founders of The Ukrainian Museum in New York, N.Y.

Editor-in-Chief — **Irena Chaban**
English Editor — **Tamara Stadnychenko**

Contributing Editors:

Iryna Kurowyckyj — UNWLA Inc. President
Martha Bohachevsky Chomiak
Lubow Wolynets
Iwanna Hankewych
Anna-Halia Horbach
Iwanna Rozankowskyj
Jaroslawa Rubel — UNWLA Inc. Press Chair
Martha Tarnawska

Editorial Office: 108 Second Avenue
New York, NY 10003

Тел.: (212) 674-5508 Факс: (212) 254-2672
Business administrator: **M. O. Jacus**
Тел./Факс: (732) 441-9377

Annual subscription in the USA for UNWLA members \$ 25.00
Annual subscription in the USA for other subscribers \$ 30.00
Annual subscription in countries other
than USA \$ 40.00 US currency
Single copy \$ 3.00

ЗМІСТ

Привіти	1
Слово нововибраної голови СУА Ірини Куровицької	4
Анна Кравчук. Гуманітарна допомога поводянам на Закарпатті.....	7
Нерніля Винярська. В дорозі додому.....	9
Марта Тарнавська. Англomовна серія українських письменниць	10
Вісті з Централі.	12
Our Life	
Remarks from the President Iryna Kurowyckyj	13
News from UNWLA Headquarters	16
Borys Prokopovych. Hey Tato!	18
Tamara Stadnychenko. In Tato's Car	19
Ihor Magun. Vitamins: Benefits and Hype	20
Лукія Гриців. Наше харчування	21
Хроніка Округи Огайо	22
Дописи округ і відділів	25
Загальні збори відділів	30
Пожертви	31
Нашим дітям	34
Посмертні згадки	36

Ілюстрації Дарії Наумко.
Illustrations by Daria Naumko.

На обкладинці: Фрагмент обкладинки Конвенційної книжки.
On the cover: Fragment of Convention Book cover.

Просимо всіх дописувачів посилати до редакції тільки оригінали дописів, статей. Згідно з журналістичною практикою, не подається копій, що були поміщені чи переслані до інших видань.

Незамовлених матеріялів редакція не повертає, а також не веде листування з приводу невикористаних матеріялів.

Редакція застерігає за собою право скорочувати матеріяли і виправляти мову. Статті, підписані прізвищем чи псевдонімом автора, не завжди відповідають поглядам редакції.

Передруки і переклади матеріялів з "Нашого Життя" дозволені за поданням джерела.

На адресі, поміщеній на журналі, є зазначено, доки заплачена передплата.

Усі редакційні матеріяли просимо пересилати на адресу редакції, з поміткою "редакторів".

Кошти вироблення кліше покривають дописувачі.

Дописи просимо писати виразно, через два інтервали, зокрема чітко імена і прізвища поданих осіб.

Редакція приймає за домовленням, тел.: 1-212-674-5508.

"OUR LIFE" (USPS 414-660) is published monthly (except August) by Ukrainian National Women's League of America, Inc., 108 Second Avenue, New York, N.Y. 10003 ISSN 0740-0225

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices. (USPS 414-660)

Postmaster: send address changes to
"OUR LIFE", 108 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 1999 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Printed by Computoprint Corp., 35 Harding Ave., Clifton, NJ 07011
Tel.: (973) 772-2166 Fax: (973) 772-1963 e-mail: computopr@aol.com

ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ

УЧАСНИКАМ 25-Ї КОНВЕНЦІЇ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

25 травня 1999 року
м. Київ

Щиро вітаю всіх учасниць урочистого зібрання Союзу українок Америки — однієї з найавторитетніших жіночих організацій української діаспори за океаном.

У нашій державі високо цінують діяльність вашого Союзу, який вже 74 роки об'єднує широкі кола українок Америки, є одним із засновників Світової Федерації Українських Жіночих Організацій та відіграє активну роль у роботі Світового Конгресу Українців.

Ваша допомога школярам та студентам є вагомим внеском у благородну справу відродження української освіти та науки.

Хотів би також із вдячністю відзначити суттєву гуманітарну допомогу, яку Союз українок Америки надає Україні, зокрема дітям Чорнобиля та потерпілим від повені на Закарпатті.

Бажаю всім учасницям Конвенції щастя, здоров'я і творчої наснаги, плідних звершень в ім'я процвітаючої та демократичної України.

Слава Україні!

Леонід КУЧМА

UKRAINIAN CATHOLIC
DIOCESE OF STAMFORD

14 Peveril Road
Stamford, Connecticut 06902-3019

TEL: (203) 324-7698 FAX: (203) 967-9948

#188/99 O

травень, 1999 р

Анна Кравчук, Голова
Союз Українок Америки
102 Second Avenue
New York, New York 10003

Слава Ісусу Христу!

Вельмишановна Екзекютива та Члени СУА!

Вже сімдесят-чотири роки шанована та заслужена організація Союзу Українок Америки займається виховною, культурно-освітньою, і харитативною працею, та гідно репрезентує українське жіноцтво на міжнародньому форумі. Тому, добре і гідно, що її членкині збираються на 25-ту Конвенцію, щоб переглянути все, що було досягнуто, та зробити плян праці на майбутнє.

Вітаємо всіх учасниць 25-ї Конвенції СУА, а всім Високоповажаним Членкиням Союзу Українок Америки дякуємо за багатолітню, клопітливу та самовіддану працю, та молимося, щоб ласкавий Господь благословив силою тіла і духа, успіхами та задоволенням, витривалістю та завзяттям, розсудливістю та дбайливістю ще на дуже довгі літа!

З Архисрейським Благословенням,

Василь
Єпископ Стемфордський

ЧЛЕНСТВО

СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ВІТАЄ

НОВООБРАНУ ГОЛОВНУ УПРАВУ І КОНТРОЛЬНУ КОМІСІЮ

НА ЧОЛІ З ВЕЛЬМИШАНОВНОЮ

ІРИНОЮ КУРОВИЦЬКОЮ

ТА

БАЖАЄ БЛАГОРОДНИХ ЗАДУМІВ ТА ЩАСЛИВОГО ЇХ ЗДІЙСНЕННЯ –

НА ДОБРІ СПРАВИ, КОРИСТЬ І РАДІСТЬ

СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ І УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ!

Відкриття XXV Конвенції СУА. Opening ceremonies of the 25th UNWLA Convention.

Від 28-го до 31-го травня ц.р. успішно пройшла XXV Конвенція Союзу Українок Америки. Доповіді, реферати, звіти та дискусії дали багатий матеріал для дальшої праці нашої організації. Матеріали Конвенції будуть поміщені у наступних числах "Нашого Життя".

Ірина Куровицька. Iryna Kurowyckyj

СЛОВО НОВОВИБРАНОЇ ГОЛОВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ ІРИНИ КУРОВИЦЬКОЇ

Шановні гості і дорогі делегатки 25 Конвенції Союзу Українок Америки!

Святкова громадо!

Сьогодні я маю велику честь вітати Вас як нововибрана голова Союзу Українок Америки. Складаю щире подяку за довір'я. Це не тільки доказ довір'я, не тільки честь і привілей, це, передовсім, велика відповідальність.

Я глибоко шаную працю СУА, вірю в його ідеї та напрямні, які єднають нас. Виваженість плянів і дій забезпечить нововибрана Управа а ви, наші великодушні і жертвенні громадянки народної ниви, своєю витривалістю і послідовною настановою продовжуватимете успішність і добру славу Союзу Українок Америки.

Цілі наші незмінні, хоч засоби праці та люди постійно міняються. Популярність нашої організації полягає у знанні та розумінні потреб українських жінок в Америці.

Обмін думками на різних відтинках суспільного життя причинився до широкого діяпазону та розвитку нашої організації і вестиме нас у нове століття. СУА є могутня організація. Репрезентувати жінок з різних прошарків нашого суспільства — це ідея, яку ніяка інша українська спільнота в США не зуміла створити. Наша спадщина є багата. Ми гордо увійдемо в нове тисячоліття та понесемо

наші скарби наступним поколінням. Ми, членки СУА, клонимо сьогодні голови і дякуємо нашим будівничим за їх геніяльну візію при створенні в Америці самостійної незалежної організації — Союзу Українок Америки, яка керується засадами християнської етики, релігійної толеранції і політичної понадпартійности.

Слова пошани і дружній привіт шлю тим, які з огляду на вік чи недуг не можуть бути з нами. Клоню голову перед тінями тих, що відійшли від нас і залишили по собі пам'ять світлих громадянок і мудрих членок нашої організації.

Коли до мене звернулися голови Окружних Управ, щоб я взяла на себе обов'язок провадити СУА наступні три роки, я вирішила, що настала пора віддати Союзові Українок Америки те, що СУА дав мені — нагоду бути президенткою найстаршої американської жіночої коаліції Національної Ради Жінок США у 1993 р. Я стала першою українкою за 107 років існування Національної Ради Жінок США, яка очолила цю організацію. Це був великий осяг для мене особисто і для СУА. Маючи одну із своїх членок на такому пості СУА дорівнювало тридцяти іншим американським жіночим організаціям, які начисляють 15 мільйонів членства в Америці. Я маю нагоду бути репрезентанткою неурядових організацій в Організації Об'єднаних На-

Почесна Президія XXV Конвенції СУА. Зліва: Оксана Соколик, Ніна Ковальська, Людмила Протасова, Зоряна Шкіряк-Нижник. Honorary Presidium, 25th UNWLA Convention. From left: Oksana Sokolyk, Nina Kovalska, Ludmila Protasova, Zoriana Shkiriak-Nyzhnyk.

цій від Міжнародної Ради Жінок, Світового руху матерів, СФУЖО та бути членом різних комітетів в Організації Об'єднаних Націй, що займаються справами, якими СУА так турбується. Я брала участь у міжнародних з'їздах, всесвітніх конференціях, мала змогу знайомити жінок різних країн світу з працею і програмами СУА та справами якими наша організація найбільше турбується а саме: долею жінок, дітей, старших віком людей, немічних, хворих, бездомних та правами жінки, які так часто порушуються. СУА дав мені змогу ефективно працювати для добра жінок України та Америки. Без Союзу Українок Америки я не мала б можливості здобути ці "посади" та рівночасно репрезентувати жінок — українок в Америці та американок на міжнародному рівні. Жіночий рух Америки, котрого СУА є частиною, розпочався понад 150 років тому в Сенека Фолс в Нью-Йорку на першому з'їзді. На святкування 40-ліття цього історичного з'їзду 1888 р. у Вашингтоні створено Національну Раду Жінок США та Міжнародну Раду Жінок. Імена славних засновниць суфражисток-активісток знані кожному: Susan B. Anthony, Elizabeth Cady Stanton, Lucy Stone Blackwell. В Україні Національну Раду Жінок створили у 1919 році. яка лише рік після заснування вступила в ряди Міжнародної Ради Жінок. На жаль, недовго довелося українкам втішатися цим великим досягненням. Після пленарної сесії Міжнародної Ради Жінок у Вашингтоні у 1925 році Національна Рада Жінок України втратила свою приналежність в цій престижній організації, тому що Україна тоді була позбавлена незалежності, а державний статус був однією з вимог членства в МРЖ.

Ця подія дала поштовх українкам в Америці створити Союз Українок Америки, жінки зрозуміли, що їм потрібно шукати іншого шляху до входу в міжнародний світ. Хоч контакт між Національною Радою Жінок США і Союзом Українок Америки був близький від самого початку заснування СУА, проте минуло 27 років, поки ми стали членами цієї

організації.

Сьогодні одним із моїх найбільших бажань є передати молодшим те, що Союз Українок Америки дав мені — можливість працювати для добра жінок України та Америки в тій сфері, в якій лежить їхнє особисте зацікавлення. На першому місці в нашій організації — наше членство. Це фундамент і майбутність. Ми мусимо зацікавити жінок нашою програмою, спадщиною та заохочувати їх вступати в наші ряди.

Зі зворушенням читаємо у спогадах колишньої голови Союзу Українок Америки Олени Лотоцької про сходини перших Відділів СУА, на які приходили членки часто з малими дітьми. Сьогодні молоді професіоналістки хотіли б мати більше часу для своєї родини. Пора нам застановитися над програмами у яких можна було б включити цілу родину. Родина є найменшою але найважливішою клітиною суспільства. Сьогодні родина під загрозою, потребує нашої помочі, нашого виrozumіння.

Ми входимо в нове тисячоліття, вживаючи нову технологію комунікації, що допоможе нам зорганізувати нове членство, яке ніколи не мало б контакту з нами і нашою організацією. Інтернет дає велику нагоду продовжити й поширити працю СУА. Хоч ми вже маємо свою сторінку на інтернеті, однак ще словна не використали її. Ми будемо старатися створити через інтернет відділ, а може й більше, з жінок, які розкинені по цілій Америці і шукають можливість з'єднатися з кимось.

Одним з найважливіших наших завдань є приєднувати до нашої організації тих, що приїхали недавно з України, Польщі та інших частин світу. Ми мусимо старатися знайти з ними спільну мову, з'єднати їхні зацікавлення і потреби з нашими. Наші внутрішні програми впродовж багатьох років поширювали знання з усіх ділянок української історії, мистецтва, культури, інформували про сучасні проблеми. Плекали почуття української окремішності і любови та гордості з приналежності до українського народу, до нашої організації, незважа-

*Зліва: Дарія Яросевич, Олена Семянчук-Матвіїшин, Ірина Куровицька, Люба Калін, Анна Кравчук, Оксана Крушельницька.
From left: Daria Jarosewych, Olena Semianchuk-Matwyshyn, Iryna Kurowyckyj, Lubomyra Kalin, Anna Krawczuk,
Oksana Krushelnycy.*

ючи на те, з котрого покоління ми не були б. Саме ці програми єднають нас і дають можливість виявити свої здібності. Зміст наших дій мусимо донести до англомовних членок та молодшого покоління, яке буде знайомитися з працею. Згадаймо лише декілька успішних програм СУА, в котрих членство бере участь та добивається успіхів.

Журнал "Наше Життя" — це не тільки візитівка нашої організації, це велика сила, засіб впливу на світогляд. Журнал зацікавлює широкі кола нашої спільноти. Стипендійна акція Союзу Українок Америки уможливила здобути освіту кільком поколінням українців у Бразилії, Польщі та інших країнах світу. Ця акція включила тепер допомогу дітям в Україні і буде надалі розвиватися. Доказом нашої жертвенної праці була збірка потерпілим від повені на Закарпатті. Зі звіт-лення Суспільної Опіки читаємо про цей спонтанний вклад праці Відділів СУА. Бажання допомагати іншим мусить залишитися з нами і на далі.

Крайовий Український Музей у Нью-Йорку — наша дитина, на жаль ще не обладнав для себе відповідного приміщення, але ми турбуємося цим і допомагатимемо у міру наших можливостей.

Україна є незалежною державою, але від її імени ми не можемо виступати, однак це не повинно стримувати нас поширювати програми СУА на міжнародному рівні та спростовувати фальшиві звідомлення у засобах масової інформації.

Україна переживає велику економічну кризу від якої найбільше терплять жінки, діти і старші віком люди. Журналістка Фаїна Найман пише в журналі "Очима Жінки" про важкий перехідний період України. Я цитую: "Ще не вмерла Україна" — оптимістично проголошує наш національний гімн. Але вона небезпечно хвора і

може вмерти досить скоро, якщо становище жінок у нашій країні не зміниться". Тому нашим завданням є: бути поінформованими громадянами США і слідкувати за справами, важливими для України і для нас особисто. Безперечною є необхідність докладно виважувати за що наші вибрані чиновники в США голосують, тому, що це часто вирішує не тільки нашу долю, але також має вплив на рішення уряду США, а то й міжнародні відносини стосовно України.

Нове тисячоліття принесе нові завдання, нові ідеї, потреби та турботи. Програми СУА поширяться на різні сфери людського життя, маю на увазі технічно генетичне харчування та їх наслідки, занечиснення довкілля і інше. Наші зацікавлення стануть гльобальними, бо наша планета стала селом. Проблеми, сьгодні далекі, завтра будуть близькими. Непомітно приходимуть зміни, за якими треба буде дуже уважно слідкувати, бо вони будуть вимагати від нас швидкої реакції і пристосування до нашого життя.

Я закликаю українську громаду в США, а особливо вас, шановні гості з Чикаго, підтримувати наші програми і акції, бо ми працюємо для добра цілої української спільноти де б вона не була.

Дослідники і науковці пишуть, що церкви і жіночі організації збережуться найдовше.

Закінчуючи, бажаю ділової і дружньої атмосфери та щиро надіюся на ваше благосклонне сприяння та спільне стремління до високої мети. Всі ми працюємо для неї щиро, не чекаючи нагород. Ми — жінки і нас єднає спільна доля, ми даємо життя, продовжуємо його і щоденно копійкою працею утверджуємо його майбуття! І в тому наша сила!

Так нам, Боже, допоможи!

ГУМАНІТАРНА ДОПОМОГА ПОВОДЯНАМ НА ЗАКАРПАТТІ

(ЗАПИТАЙМО ПЕРШЕ ЩО ПОТРІБНО – ТОДІ ВИСИЛАЙМО)

Україна, Закарпаття. 1999 р.
Ukraine, Zakarpatska oblast. 1999.

Від часу заснування Союзу Українок Америки у 1925 р. звернено особливу увагу на потребууючих у діаспорі та Україні. Найважливішим завжди було відчуті дійсні потреби потерпілих від стихійного лиха, економічних криз та злиднів і на підставі фактів допомагати.

На початку листопада 1998 р. прийшла тривожна вістка про небувалі повені на Закарпатті, які спричинили зсуви гірських масивів, знищили 119 сіл, мостів, сотні кілометрів доріг. Опісля впали великі сніги. Не обійшлося без людських жертв. Деякі райони в Закарпатській області були ізольовані понад шість тижнів. До віддалених районів державну допомогу України доставляли гелікоптерами. Народ в Україні, як ніколи, відгукнувся — і поділився хто чим тільки міг, щоб допомогти поводянам. Міжнародний Червоний Хрест та різні держави поспішили з допомогою.

Знаючи, що на Закарпатті є філії та відділ Союзу Українок, референтка Суспільної Опіки, Лідія Черник розмовляла телефонічно з головою Союзу Українок у Києві Атенюю Пашко, опісля із головою Відділу СУ Закарпаття д-р Оксаною Ганнич. На запитання, що найбільше потрібно — була спонтанна відповідь — ліки. Виявилось, що потрібні ліки можна закупити в Україні, вирішено зразу ж вислати гроші на ту ціль. У дальших розмовах повідомили нас, що є велика недостача одягу для

дітей, бо одяг для дорослих надсилають з різних областей України та іноземних країн. Допомога потрібна негайно, бо надходить зима, люди терплять, а то й голодують. Із фонду Суспільної Опіки СУА вислали гроші на купівлю продуктів. Подали заклик, та розіслали листи до Окружних Управ, відділів та членства СУА. Вирішено вислати контейнери з одягом, постіллям, домашнім приладдям і т. п. Членки Союзу Українок Америки негайно взялися до праці та запакували 1200 пачок, які вислали у двох контейнерах в січні 1999 р. на адресу Союзу Українок на Закарпатті. Віддалені Окружні Управи та відділи безпосередньо вислали пачки СУ на Закарпатті. Дуже допоміг нам Генеральний консул України в Нью-Йорку Юрій Богаєвський, який приготував потрібні документи для доставлення вантажу. Своєчасно два контейнери дійшли до Ужгороду на адресу Союзу Українок. Для виконання розподілу допомоги, в Ужгороді створено Координаційну раду Союзу Українок Закарпаття, до якої увійшли голови філій 19 районів. Саме вони розвозили одяг та інші речі у найбільше віддалені райони, не звертаючи увагу на непогоду, сніги і т.п. Дуже позитивною для Союзу Українок Америки та Союзу Українок України була співпраця у цьому спільному гуманітарному проєкті по обидвох сторонах Атлантику.

Зустріч в Ужгороді. Зліва: Андрій Дурунда, Анна Кравчук, Лідія Черник, Анна Рак.
In Uzhhorod. From left: Andriy Durunda, Anna Krawczuk, Lidia Czernyk, Anna Rak.

У квітні делегація Суспільної Опіки СУА відбула ділову поїздку на Закарпаття для завершення допомоги потерпілим від повені.

Ми вдячні Союзіві Українок Закарпаття, який очолює д-р Оксана Ганич, за співпрацю, гостинність, ввічливість та щирісердечне ставлення до Союзу Українок Америки.

Ми свідомі того, що без взаємодіяння у такому критичному часі гуманітарна допомога не була б доставлена до найбільше потерпілих. І хоча простори та океан нас ділять — єднає нас самостійна українська жіноча організація під назвою Союз Українок, яка турбується долею людей на яких впало таке велике стихійне лихо.

Як нас інформували, уряд України звернув увагу на дітей, сотні їх вислано до санаторій в Криму та інших місцевостях. Виникнула потреба дальшої допомоги дітям, бо ж всі не могли виїхати. Разом із СУУ, вирішено оплатити кошти для оздоровлення дітей у санаторіях на Закарпатті. До цього часу 213 дітей відбуло 23-денний побут на лікуванні та оздоровленні. Це у більшості осиротілі та хворі діти з багатодітних родин. Суспільна Опіка СУА також звернула увагу на родини які все втратили. На підставі списків та рекомендацій СУ Закарпаття, фінансову допомогу призначили 117 родинам.

ДОПОМОГА СУА ПОТЕРПІЛИМ ВІД ПОВЕНІ НА ЗАКАРПАТТІ

Заходами Суспільної Опіки СУА, Окружних Управ, відділів і членства СУА та при співпраці Закарпатської Крайової Організації Союзу Українок, яка включає 19 філій СУ, на чолі з головою д-р Оксаною Ганич, понад дві тисячі (2,000) родин потерпілих від повені на Закарпатті, одержали

допомогу, яку СУА переслав у двох контейнерах в січні 1999 р.

Із вдячністю повідомляємо, що збіркові листи відділів СУА та безпосередні пожертви добродіїв принесли 104,715.00 дол. до фонду Суспільної Опіки СУА на ту ціль.

Подаємо до загального відома розподіл:

Оплата двох контейнерів (1200 пакунків, закупівля товару та доставлення пакунків)	20,625.00 дол.
Закупівля ліків та продуктів в Україні	13,120.00 дол.
Покриття коштів оздоровлення 213 осиротілих та хворих дітей у санаторіях на Закарпатті	20,930.00 дол.
Грошева допомога найбільше потерпілим 117 родинам (у 6-ти районах Закарпаття)	40,950.00 дол.
Разом:	95,625.00 дол.

Приблизна вартість дарованого товару в контейнерах	15,500.00 дол.
Безпосередня висилка 120 пакунків віддаленими округами та відділами СУА	4,800.00 дол.

Загальна допомога СУА на Закарпаття до 30 квітня 1999 р. **115,925.00 дол.**

Допомога поводянам на Закарпатті ще не закінчена.

Анна Кравчук,
голова СУА.

Лідія Черник,
референтка Суспільної
Опіки СУА.

В ДОРОЗІ ДОДОМУ

ЧАСТИНА II

Ми йшли, пересуваючи по засніженій дорозі свої слабі, ніби оловом налиті ноги. Крок за кроком вперед. Позаду залишився голодний, холодний, зруйнований Харків. Минали передміські дільниці, за ними відкрите поле, де дороги зовсім замело, — пізнати лише по міняльщиках та подорожніх, що темними, зігнутими постатями миналися в протилежних напрямках. Торби з нашим “майном” тиснули на плечі, йти ставало все тяжче. Сніг ватяною пеленою закутував усе, навював сон. Від втоми хотілося спати. От, щоб лише присісти на санчата, відпочити. Але мама знає, що такий “відпочинок” може скінчитися сном вічним і не дозволяє, мусимо рухатися. Наблизились до якогось села, вітром трохи розвіяло хмари і ми бачимо край дороги жінки винесли великий горщик з гарячим, запашним борщем і продають — одному по тарілці. Купили і ми. Той червоний поживний борщ мав чародійну силу, з ним вливалось тепло, підбадьорення, надія. Ніколи у своєму житті не їла щось смачнішого і довіку буду вдячна отим добрим жінкам, що зварили його.

Того першого дня пройшли ми 25 кілометрів. Вже зовсім стемніло як дїбралися в Люботин і розшукали хату садівника, до якого був у нас лист від тітки Марії. Вона була обласним агрономом в галузі садівництва і вони добре зналися. Довідавшись хто ми, нас тут привітно прийняли. Хата була тепла і чиста, а вечеря, як на той час, багата: варена в лущинні картопля, квашені огірки і помідори та добрий, житній хліб. Змучені тяжкою дорогою, ми зараз по вечері заснули міцним сном. Прокинулися вже як соняшне проміння просвічувалося у вікно крізь фантастичні, морозні візерунки. Знадвору в хату ввійшов господар: “Але ж морозець вдарив, 35 градусів, а снігом завіяло всі дороги, що й не видно”. Таке звітлення про погоду нас не врадувало, але треба було вставати і збиратися в дорогу. Одяглися якнайтепліше, зав'язали голову великою хусткою низько над чолом, а малою перев'язували ніс, так що відкриті були лише очі й уста — це захист, щоб не відморозити обличчя. Вийшовши з подвір'я, відразу провалювались по коліна у сніг. Дорогу так замело, що пізнати можна було тільки по телеграфічних стовпах, де-не-де виднівся якийсь відважний подорожній. Яскраве сонце відсвічувало на снігу блискучими зірками — діамантами, що сліпили очі. До того лютий мороз. Тяжко було тягнути санки, пробиваючи дорогу в глибокому снігу з мішками на плечах. Добра вечеря і спокійна ніч додали нам трохи сили, однак все тіло боліло. У той день ми пройшли тільки 14 км. і ще за дня почали шукати де б переночувати. В багатьох хатах відмовляли, бо людям вже набридли подорожні-мінальщики, їх щоденне стукання у двері на нічліг. Нарешті одна жінка впустила нас — заплатили їй вишиваним рушником, бо гроші не мали ніякої вартості. Це була бідна жінка, то ж і вечеря була бідна, не як у садівника.

На третій день ми знову йшли, дорога була вже трохи промошена. Дійшли до якогось великого села. Знову ж знайшли нічліг у дуже бідної жінки, у неї не було що їсти. У хаті не було світла і було холодно. Голодні,

полягали ми на соломі на глиняній долівці. Я ще чула, як по підлозі бігали миші, яких страшно бриджуся і боюся. Допомогла заснути сильна втома, вона тяжкою лапою накрила все, потягнула в байдужу підсвідомість. Наступний ранок, 21 березня — день мого народження, зустрів нас непривітно. Мама побігла на місцевий базар, щоб роздобути щось їстівного. Принесла кілька картоплин, але вони були примерзлі і, коли ми їх зварили, були глизеві та мали неприємний солодкавий смак. Хоч які голодні, не могли це їсти.

Чомусь зовсім не пригадую наступних пару днів, але якось дійшли ми до залізничної станції Полтава-Північ. Коли ми виходили з Харкова, були чутки, що в Полтаві часом вдається сісти на вантажний потяг. Ці надії розвіялися, коли наблизились, ми побачили стіни залізничних будівель, пообклеювані оголошеннями — “ферботен” — заборонено, за кожним другим словом. Населенню заборонено перебувати на станціях, коліях, у вагонах під загрозою конфіскації майна, арешту а то і розстрілу. Стоять на станції люди з клунками, читають оголошення, радяться і відходять. Відходимо й ми.

Місто Полтава звідси приблизно 3 км. на горі, що сіріє здалека. Треба видряпатися на неї, — у нас є адреса на нічліг до учительки, знайомої тітки Марії. Переночувавши у неї, зранку, рушили далі. Не зупинялися оглянути історичні місця, тоді в змаганні за життя пам'ятки історії та культури не здавалися такими важливими та й не думалось тоді, що раз розпочата дорога на захід, віддалятиме нас все даліше від цих місць.

Від села до села переходили ми мальовничою Полтавщиною в напрямку на Кременчук де, як розказували люди, зберігся ще міст через Дніпро, а нам же треба на правий берег. Залишилися у пам'яті чепурні, білі хати, куди ми заходили “перепочити” в надії чимсь підкріпитися. На стрічці пам'яті лишився сполин: ясна, простора світлиця, в куті над іконами і над вікнами вишивані рушники, сіроока, привітна господиня. Сім'я обідає і ми з ними край столу. А на столі округла хлібина, глибокі тарілки запашного борщу з величезними полтавськими галушками. Здавалось нам — ідилія.

Десь за селом, у полі, дорогу перетинала залізниця, стояв вантажний потяг з відкритими, порожніми вагонами. Паротяг визначав напрям на південь, на Кременчук. Подекуди з вагонів визирали “мінальщики”. І знов спокуса — під'їхати, хоч трохи скоротити дорогу потягом. З трудом видряпалися у відкриті двері порожнього, товарного вагону. Не встигли й подумати, чи добре вчинили, як заскрипіли колеса і потяг рушив. Їхали якийсь час (годинника в нас не було) аж стемніло. Раптом заскреготіли буфери, рух припинився. Виглянули з вагону, — довкола темнота, тиша, ніч. Дуже похолоділо. Без зміни, без руху здавалось час зупинився і не минав. Щоб не замерзнути, ми почали ходити по вагону, нога об ногу стук, стук. Оце стукання і накликало на нас біду... Скоро за вагоном почулися тверді кроки, заблискала по всіх кутках ліхтарка. У дверях з'явилася постать молодого поліціанта, що мабуть пильно викону-

вав свої обов'язки. Заговорив до нас гарною полтавською вимовою: "Ага, ховаєтесь тут, а знаєте ж, що на потяг не дозволено, міняльщики ви, спекулянти! Ось я зараз начальника закличу". І закликав, привів вже старшого німця солдата подивитися на дві перелякані жінки в кутку вагона. "Що робите тут? Маєте документи?" Тут врятувала нас посвідка з Харківської комендатури, — дозвіл на перехід додому в Житомирську область. Може не хотілось німцеві морочитися з нами в передранніх годинах глухої ночі, а може пригадалася йому власна родина, тільки не тягнув нас ніде, залишив у спокою. Коли нарешті розвиднілося, побачили з вагона рівне, широке поле і низку вантажних вагонів... без паротяга. Ще раз переконалися, що власні ноги — найліпша транспортация.

Того дня під вечір дібралися ми до міста Кременчука на лівому березі Дніпра. Не йшли шукати готель, вони були виключно для німців. Гроші не мали вартости і за нічліг на Лівобережжі платили речами домашнього вжитку. Щасливий був той, хто мав адресу рідні чи знайомих, а так доводилося від дому до дому стукати, проситись на нічліг. І тут нам пощастило. Ще на передмісті постукали ми у двері малого дімка з чепурними віконницями. Господарі (подружжя — учителі), почувши що ми ідемо з Харкова, впустили нас до себе, нагодували. Посипалися питання про Харків. У них там була дочка — студентка. Останню вістку мали від неї з окопів. Надіялися і чекали, що може прийде додому.

А вістки з Харкова недобрі, недобрі вони і в Полтаві, і в Кременчуку. Про жорстокі розправи окупаційної влади з населенням, а ще гірші вістки про табори військово-полонених. Німці не дотримувалися ніяких міжнародних домовлень, сотні тисяч полонених вмирали в таборах з голоду і холоду, їх дострілювали, скидаючи в ями і мертвих, і напівживих.

Переправлялись через Дніпро в Кременчуку виявилось неможливим, бо міст був ушкоджений і туди не пускали. Не було іншого виходу як брати напрям на північ вздовж берегів Дніпра. Погода помітно змінилася, була відлига. Місцями топився вже сніг, зі заходу, з-за Дніпра віяв сильний, вологий вітер, утруднював хід. Так плелись ми помалу, коли наздігнав нас віз, запряжений у добру конячку. На возі симпатичний на вигляд дядько. "Добрий день вам, дядечку! — защебетала я. — Чи не підвезли б нас трошки, бо дуже в нас ноги болять? — А куди ж вам? — питається. — З Харкова на Житомирщину йдемо, до діда свого. — Ну, сідайте." І от ми вже на возі, я спереду, розпитую як тут на селах перебули зиму, чи буде чим засіяти на весну. Хоч молода і з міста, перебувавши не одно літо на селі, я трохи знала про польові роботи, а про город, — то вже з власного досвіду. Розказував дядько, а я уважно слухала. Та все ж ідилія на візку мусила скінчитися, коли доїхали до місця де дорога відходила праворуч, а нам треба було вгору вздовж Дніпра. "Прощавайте, добрий дядечку, велика подяка вам за поміч!"

Продовження в наступному числі.

МАРТА ТАРНАВСЬКА

АНГЛОМОВНА СЕРІЯ УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИЦЬ

Під кінець минулого року сталася в Канаді небуденна подія, що має історичне значення для української культури. Заходом двох приватних осіб, створилося нове видавництво і почала виходити в англомовних перекладах серія, що називається "Жіночі голоси в українській літературі". Відважна ця ініціатива гідна подиву, тимбільше що на книгарський ринок поступили одна за одною вже перші дві книжки цієї серії, а на біжучий рік видавці обіцяють аж три наступні видання! Якби зорганізоване українське жіноцтво пішло було слідами своєї засновниці Наталії Кобринської, в нас давно уже була б серія книг жінок-письменниць. "Ми поклали собі метою впливати на розвій жіночого духа через літературу, бо література була все вірним образом ясних і темних сторін суспільного ладу, його потреб і недостатків" — писала Наталія Кобринська у статті "Про первісну ціль Товариства

руських жінок в Станіславові" в збірнику "Перший вінок", що появилася 1887 року. Кобринська мала і практичний плян як іти до тієї "первісної цілі": вона не надіялась ні на допомогу держави, ні на спонсорство багатих фондаций. Вона пропонувала створити постійний видавничий фонд засобами самого товариства: членськими внесками, влаштуванням "вечерків, концертів, фантових лотерій і т. і." "Коштами того фонду товариство повинно займатися видаванем книжок, як оригінальних так і переводних"... писала Наталія Кобринська. Але ще за її життя, зорганізоване нею жіноцтво, зігнувало і відцуралося її порад. Гроші зібрані для видання жіночого альманаху управа товариства використала... шоб купити срібну тацу для нового єпископа! І "Перший вінок" був би і не появилася друком, якби не щедрість приватного меценатства, тобто якби не гроші самих редакторів

альманаху Олени Пчілки і Наталії Кобринської! І в українській літературі так і не появилася серія жінок-письменниць мовою оригіналу. Але тепер така серія буде — і то в англомовних перекладах!

На заході жіноча творчість викликає особливе зацікавлення, і не тільки серед літераторів. Бо де як не у творах самих жінок можна знайти правдиве віддзеркалення суспільного ладу, де жінка не є рівнорядним партнером — ні в політичному, ні в економічному, ні в релігійному, ні в освітньому житті — хоч і несе на своїх плечах головну відповідальність за саму основу цього суспільства — за родинний побут, за збереження і виховання наступних поколінь?

Приватне меценатство, як колись так і тепер, рятує гідність української культури і створює непроминальні цінності для майбутнього. Як колись Олена Пчілка і Наталія Кобринська наважились і випустили у світ перший в історії український жіночий альманах, так і дві сестри — канадки українського роду — Рома Франко і Соня Моррис — розпочали видання англомовної серії *Women's voices in Ukrainian Literature*. Для цього проекту Рома Франко і Соня Моррис пожертвували не тільки своє знання і свою працю, але і власні гроші. Вони заснували в саскачеванському місті Саскатуні власне видавництво (*Language Lanterns Publications*) і ось, на протязі 1998 року випустили вже на англомовний книгарський ринок перші дві книжки своєї серії.

Рома Франко була донедавна головою відділу слов'янських студій і модерних мов у Саскачеванському університеті. Її праця із студентами переконала її в тому, що існує широка аудиторія для української літератури в перекладах, і то не тільки серед читачів українського походження. Соня Моррис була в цьому ж університеті викладачем і адміністратором у педагогічному відділі, займалася психолінгвістикою, проблемами українсько-англійської двомовності у Канаді. Завершивши свої академічні кар'єри, сестри вирішили присвятити решту свого життя своєму унікальному проекту: Рома Франко, як перекла-

дач з української мови, Соня Моррис — як редактор видавництва.

Заплянована серія покаже англомовному читачеві коротку прозу українських письменниць 19-го сторіччя. Тут будуть представлені Олена Пчілка, Наталія Кобринська, Дніпрова Чайка, Любов Яновська, Ольга Кобилянська, Євгенія Ярошинська, Грицько Григоренко, Леся Українка, а також — в окремому томі — оповідання для дітей різних українських письменниць.

У передмові говориться про потребу ретроспективної аналізи, що допомогла би зрозуміти повільну, трудну дорогу до політичної, економічної і суспільної рівності жінок, дорогу, що на неї жінки України ступили понад сто років тому і якою продовжують іти і досі. Видавці серії свідомі того, що вибрані письменниці не говорять одним голосом, і що їхні твори не завжди включають феміністичні нотки. Що більше, ці письменниці дуже різні своїм літературним обдаруванням, силою своїх творчих талантів. Але єднає їх віра в силу літератури, що є для них засобом самовияву і впливу на громадську активність, і факт, що вони спостерігають та інтерпретують реальність з перспективи жіночого світобачення.

Перші дві книжки цієї серії включають оповідання Олени Пчілки і Наталії Кобринської в першому томі, Дніпрової Чайки та Любови Яновської — у другому томі. Кожна із цих книжок заслуговує на окреме обговорення.

The Spirit of the Times. Selected prose fiction by Olena Pchilka and Nataliya Kobrynska. Translated by Roma Franko. Edited by Sonia Morris. Saskatoon, SK: Language Lanterns Publications, 1998. 472 p. (Women's voices in Ukrainian Literature, v. 1). ISBN 0-9683899-0-2 \$14.95.

In the Dark of the Night. Selected prose fiction by Dnirova Chayka and Lyubov Yanovska. Translated by Roma Franko. Edited by Sonia Morris. Saskatoon, SK: Language Lanterns Publications, 1998. 465 p. (Women's voices in Ukrainian Literature, v. 2). ISBN 0-9683899-1-0 \$14.95.

ДО УВАГИ ДОПISУВАЧІВ ЖУРНАЛУ

Редакція журналу "Наше Життя" звертається до пресових референток та авторів інших матеріалів, що надсилаються до редакції з метою друку, із проханням подавати всі іншомовні написи й назви у рукописах мовою оригіналу. Спроби авторів матеріалу транслітерувати англійські та іншомовні назви ускладнюють роботу редакції. Дякуємо за співпрацю і чекаємо нових цікавих матеріалів.

Редакція.

ВІСТІ З ЦЕНТРАЛІ

Членство Союзу Українок Америки та Редакційна Колегія "Нашого Життя" висловлюють щирі співчуття Почесній голові СУА,

ІВАННІ РОЖАНКОВСЬКІЙ

з приводу тяжкої втрати — смерті чоловіка,

св. п. мґра СТЕФАНА РОЖАНКОВСЬКОГО,

який відійшов у вічність 8 квітня 1999 р.

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ.

ДІЛОВІ ЗУСТРІЧІ У КИЄВІ

29 квітня 1999 р. Київ, Україна — Зустріч з проводом Союзу Українок на чолі із головою СУ Атеною Пашко. Присутніми на цій зустрічі від СУА були Анна Кравчук, Марта Богачевська-Хомяк, Лідія Черник, Анна Рак та Оксана Лопатинська. Атені Пашко подарували книгу "Мілена Рудницька — статті, листи, документи", головним редактором якої була Марта Хомяк, а Союз Українок Америки фінансував видання. Цю книгу можна замовити в Централі СУА — вартість 35.00 дол. і 45.00 дол. (тверда обкладинка).

Зустріч з Іриною Голубевою, головою ново-заснованої (у березні 1999 р.) Національної Ради Жінок України. У зустрічі брали участь Атена Пашко, Анна Кравчук, Лідія Черник і Анна Рак. Привітавши голову від СУА, Анна Кравчук побажала їй успіхів на посаді голови НРЖ України та розповіла про працю Союзу Українок Америки в Національній Раді Жінок США. Зустріч була успішною та інформативною. Розставалися з надією, що НРЖ України відновить своє членство у Міжнародній Раді Жінок.

Заходами Народного депутата України Лілі Григорович відбулася коротка зустріч із Володимиром Огриском — послом-керівником Головного Управління з питань зовнішньополітичної діяльності. Ця зустріч відбулася у будинку адміністрації Президента України. Присутніми на зустрічі були Атена Пашко, Лілія Григорович, Лідія Черник і Анна Кравчук. Була нагода коротко розказати про діяльність СУА, зокрема у відношенні до України та передати привіт Президентові Леонідові Кучмі.

7 травня 1999 р. Нью-Йорк, Н.Й. Напередодні Свята Матері, на запрошення Генерального консула України в Нью-Йорку Юрія Богаєвського і його дружини Ольги Богаєвської, у консульстві відбулася святкова зустріч із чудовою розваговою програмою. Запрошення одержали члени Головної Управи СУА та представники інших жіночих організацій околиці Нью-Йорку. Вперше Генеральним консульством України в Н.Й. так урочисто відзначено українське жіноцтво, за що Союз Українок Америки є дуже вдячний.

Зустріч у Києві. Зліва: Марта Хомяк, Атена Пашко, Анна Кравчук.

In Kyiv. From left: Martha Chomiak, Atena Pashko, Anna Krawczuk.

В адміністрації Президента України. Зліва: Лідія Черник, голова СУ Атена Пашко, Посол Володимир Огриско, голова СУА Анна Кравчук, депутат України Лілія Григорович.

From left: Lidia Czernyk, Atena Pashko, Ambassador Director Dr. Volodymyr S. Ohrysko, Anna Krawczuk and Deputy of Ukraine Lily Hryhorovych.

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

JUNE 1999

Editor: TAMARA STADNYCHENKO

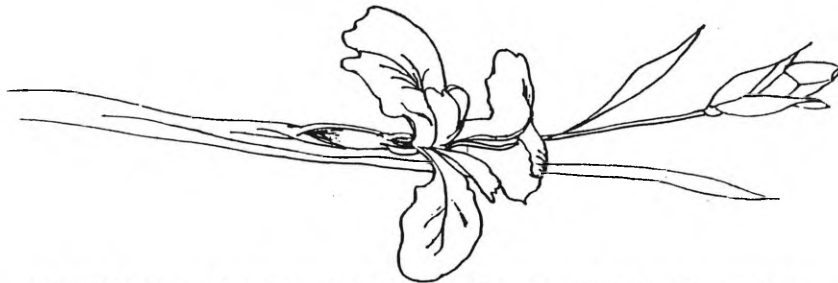
The Ukrainian National Women's League of America

welcomes our newly elected president,

Iryna Kurowyckyj,

and the new National Board.

May God grant them courage, honor and wisdom in all of their endeavors.

REMARKS FROM THE PRESIDENT

*Newly Elected President **Iryna Kurowyckyj** Addresses 25th UNWLA Convention*

Honored guests and dear delegates of the 25th Convention of the Ukrainian National Women's League of America:

Today I have the great privilege to greet you as the new president of the UNWLA. Thank you so much for this trust. However, this is not just a show of trust, nor just an honor and privilege, but most importantly, a great responsibility.

I deeply respect the work of the UNWLA and believe in its ideas and direction which unite us all. The importance of plans and actions is ensured by the new administration, and you, our generous members and friends, with your persistence and steadfast tendencies, guarantee the continued success and great reputation of the UNWLA.

Our goals are unchanged even though the specifics of work and people constantly change. The

popularity of our organization is based on the knowledge and understanding of the needs of Ukrainian women in America.

The exchange of ideas at different levels of social interaction has contributed to the wide spectrum in development of our organization and will lead us into the new century. The UNWLA is a powerful organization. To represent women from all the different social strata is an idea which no other Ukrainian organization in the U.S. has been able to accomplish. Our heritage is rich and we will proudly enter the new millennium carrying these treasures for the generations to come. We, members of the UNWLA, bow our heads today in gratitude to the founders of the organization for their genius in creating, in America, this free and independent UNWLA, governed by Christian ethics, religious

tolerance and non partisanship.

To those unable to attend due to age or illness, I send greetings of friendship and respect. I bow my head before the spirit of those who have gone from us, leaving behind the memory of their worldliness and intelligence.

When the heads of the Regional Councils turned to me to ask that I undertake the responsibility of leading the UNWLA for the next three years, I realized that the time had come to return to the UNWLA that which it had given me: the chance to be the president of the oldest American coalition of women -- The National Council of Women of the USA. In 1993, I became the first Ukrainian, in the 107 year history of the National Council, to head this organization. This was a great achievement, not only for me personally, but for the UNWLA. Having one of its members in such a position placed the UNWLA on equal footing with all the 37 member organizations of the National Council which represents some 15 million members in America. I was given the chance to be a representative of the non-governmental organizations of the U.N. from the International Council of Women, the World Movement of Mothers, the World Federation of Ukrainian Women's Organizations, and to participate in various committees at the U.N. with the same concerns as those of the UNWLA. I participated at international meetings and world conferences at which I was able to acquaint women from different countries of the world with the work and programs of the UNWLA along with those matters of greatest concern to our organization such as the fate of women, children, the elderly, the infirm and the homeless, along with the rights of women which are so often violated. The UNWLA gave me a chance to work effectively for the good of the women of Ukraine and America. Without the UNWLA I would not have had the ability to achieve these positions along with the opportunity to represent women, both Ukrainian in the U.S. and American on the international stage. The women's movement in America, of which the UNWLA is a part, began more than 150 years ago in Seneca Falls, NY. At the 40th Anniversary celebration of this historic gathering, which took place in 1888 in Washington, D.C., the National Council of Women of the U.S. and the International Council of Women were formed. The names of the famous founders of the suffragette movement are well known to all: Susan B. Anthony,

Elizabeth Cady Stanton, Lucy Stone Blackwell. In Ukraine, the National Council of Women was formed in 1919, and just a year after its formation, entered the ranks of the International Council of Women. Unfortunately, the joy of this achievement was short-lived. After the plenary session of the International Council of Women in Washington in 1925, the National Council of Women of Ukraine lost its membership in the prestigious organization. This was due to Ukraine's loss of independence as independence was a prerequisite to membership in the International Council of Women.

This event pushed Ukrainian women in the U.S. to form the UNWLA. They understood that they needed to find another way onto the international stage. Even though there was close contact between the National Council of Women of the U.S. and the UNWLA, it wasn't until 27 years after its inception that the UNWLA became a member of this organization.

Today, one of my dearest wishes is to pass on to the younger generation that which the UNWLA gave me -- the ability to work for the good of the women of Ukraine and America in the spheres of their interest, primarily in our organization, in our membership. This is our foundation, our future. We must interest women with our future, our heritage, and encourage them to join our ranks.

We are deeply moved by reading the recollections of the first president of the UNWLA, Olena Lototska, about the meetings of the first branches of the UNWLA to which members would often bring their young children. Today, our young professionals would like to have more time for their families. It's time for us to think of programs which could include the entire family, for the family is the smallest yet the most important part of society. Today the family is in danger and needs our help and understanding.

We are entering a new millennium with new technologies in communication making it possible for us to attain a new membership which would never have had contact with us and our organization. The Internet gives us great opportunity to continue and enlarge the work of the UNWLA. Even though we have a web page on the Internet, we have not fully utilized it. We will be making an effort through the Internet to form a Branch of the UNWLA consisting of women scattered all over the U.S. who are looking to belong with someone.

One of our most important functions is to add to our organization those who have recently arrived from Ukraine, Poland and other parts of the world. We must try to find a common language with them, to unite their interests and needs with ours. Our programs in the past have broadened our knowledge in many different areas of Ukrainian history, art and culture. They informed about contemporary problems, nurtured feelings of Ukrainian uniqueness and love and pride in being a part of the Ukrainian people, a part of this organization, without paying much attention to which generation one belonged. It is these programs which unite us and enable us to demonstrate our abilities. It is the gist of these undertakings which we must pass on to the English speaking members and to the younger generation which will become interested in our work. Let us also remember some of the successful programs of the UNWLA in which our members are taking part and striving to achieve.

The magazine *Our Life* is not only our calling card, but a powerful tool of influence and world outlook. The Scholarship programs of the UNWLA have enabled several generations of Ukrainians in Brazil, Poland and other parts of the world to gain an education. This action has now included aid to the children of Ukraine and will continue to grow. A demonstration of our selflessness was the collection for the flood victims in Zakarpattia. From reports of the Chair of the Social Welfare Committee we read of the spontaneous action by the Branches of the UNWLA. The desire to help others must remain with us for the future.

The Ukrainian Museum in New York, our child, has unfortunately not found a suitable location and this troubles us. We will try to help, to the best of our ability, for a positive outcome. Ukraine is an independent country; we cannot speak on its behalf. This should in no way prevent us from continuing programs on an international scale to correct false statements and misinformation in the mass media.

Ukraine is going through a great economic crisis because of which mostly women, children and

the elderly are suffering. Journalist Faina Neiman, from the magazine *Ochyma Zhinky* (Through the Eyes of a Woman), writes about the important transitional period in Ukraine. She writes that "Ukraine has not yet died as our national anthem optimistically cites. But the country is seriously ill and can die soon if the status of women in our country remains unchanged."

It is therefore, our obligation to be informed citizens of the U.S. and to follow those matters important to Ukraine and to us personally. It is imperative that we follow the voting records of our elected officials for this not only decides our fate, but influences the decisions made by the government of the U.S. as to international relations with Ukraine.

The new millennium will bring us new tasks, new ideas, problems and needs. The programs of the UNWLA will encompass a wide variety of spheres of human life such as genetically engineered food and its consequences, pollution, etc. Our interests will become global because our planet has become a village. The problems which seem distant and of little concern shall become a reality. Changes will come imperceptibly and we will have to follow them carefully because they will demand swift reactions and adaptations to our lives.

Here from Chicago, I call on the Ukrainian "hromada" in the U.S. and especially on you, honored guests, to support our programs and actions because we are working for the good of all Ukrainians wherever they may be.

Researchers and intellectuals write that churches and women's organizations will survive the longest. In closing, I wish for a friendly working atmosphere and sincerely hope for your blessing and a united effort to reach our highest goals. We have always worked towards achieving these goals without the expectation of rewards. We are women, united by a common fate: we give life, nurture it and with daily tedious labors strengthen the future. In this lies our power. So help us God. Thank you for your attention.

Translated by Hanusia Rohoza.

Uzhhorod. At the Health Center "Kvitka Polonyny" with children sponsored by the UNWLA. Dr. Oksana Hanych (second from left), Anna Krawczuk, Lidia Czernyk. Third row from left: Director Dr. Molnar and Anna Rak.

NEWS FROM UNWLA HEADQUARTERS

HUMANITARIAN AID TO ZAKARPATSKA OBLAST (REGION) IN UKRAINE

The devastation of the flooding in November of 1998, followed by mud slides and a severe winter, is still not fully evaluated. From the information that we have received, 119 villages were wiped out, thousands of people were left homeless, some lost their lives. The government of Ukraine sent immediate aid to the region, as did the International Red Cross and many countries.

UNWLA Social Welfare Chair, Lidia Czernyk, took immediate action and contacted Soyuz Ukrainok in Kyiv and president of Soyuz Ukrainok for the Zakarpatska oblast president, Dr. Oksana Hanych. Funds were immediately sent from the UNWLA Welfare Fund to purchase medicines, children's clothing, and staples. An appeal was made to UNWLA members who responded by gathering goods to fill 1200 packages -- enough for two containers -- that were shipped in January to Soyuz Ukrainok in Uzhhorod, Zakarpatska oblast. Fund raising appeals mailed to UNWLA branches brought in \$104,715.00 by the end of April 1999. We thank all our members for their cooperation and all of our benefactors for their contributions and support. The funds collected were allocated as follows:

Shipment of two containers (1200) packages, cost of deliveries and purchase of needed goods -- \$20,625.00, Purchase of medicine and staples -- \$13,120.00, Housing for one month of 213 orphaned and ill children in Health Centers (Sanatorium) in Zakarpatska oblast -- \$20,930.00, Cash distributed to 117 families who lost everything in the six most effected flood zones -- \$40,950 (Total \$95,625.00).

Approximate value of donated goods	\$15,500.00
120 packages sent directly by UNWLA Branches and Regional Councils to Uzhhorod	\$4,800.00
Total aid as of April 30, 1999	\$115,925.00

UNWLA DELEGATION VISITS ZAKARPATSKA OBLAST

Lviv. At the Children's Hospital. From left: Dr. Oleksander Myndiuk, Lidia Czernyk, Anna Krawczuk, Anna Rak, and Oksana Lopatynsky.

A UNWLA delegation, consisting of President Anna Krawczuk, Lidia Czernyk and Anna Rak, visited the flood damaged Zakarpatska oblast April 19 to April 30, 1999. Accompanied by Oksana Lopatynsky from the Self Reliance Association in New York City, the group arrived in Lviv. They revisited the Lviv Children's Hospital where Dr. Oleksander Myndiuk presented them with a citation. They also visited Children's Homes and personally oversaw some of the distribution of aid to flood victims in the Zakarpatska oblast.

Returning through Kyiv, they visited Soyuz Ukrainian Headquarters and offered personal condolences to Soyuz Ukrainok President Atena Pashko whose husband, Viacheslav Chornovil, a deputy of the Ukrainian parliament (Verkhovna Rada), tragically lost his life in an automobile accident on March 25, 1999. "Milena Rudnytzka -- Documents, Speeches" was presented to President Pashko by Anna Krawczuk and Martha Bohachevsky Chomiak, editor-in-chief of this historic UNWLA publication. Members of the delegation thanked Soyuz Ukrainok of Ukraine for their cooperation in the monumental joint humanitarian project which had united people from both sides of the Atlantic. Congratulations were offered on the reestablishment of the National Council of Women in Ukraine and on the election of its president, Iryna Golubeva. We hope and believe that the NCW/Ukraine will be readmitted to the International Council of Women in the near future.

In Kyiv, a meeting with Dr. Volodymyr S. Oryshko, Ambassador Director of the Directorate on Foreign Policies Issues, was attended by Lily Hryhorovych, Deputy of the Ukrainian Parliament and Vice President of Soyuz Ukrainok, Atena Pashko, Anna Krawczuk, and Lidia Czernyk. Important information was exchanged regarding UNWLA's numerous programs, including the Chernobyl fund and the organization's humanitarian aid efforts in Zakarpattia.

Kyiv. From left: Anna Rak, Lidia Czernyk, Anna Krawczuk, NCW/Ukraine president Iryna Golubeva, and Soyuz Ukrainok of Ukraine president Atena Pashko.

HEY TATO!

By BORYS PROKOPOVYCH

As another Father's Day arrives, I am reminded that I have been a father for twenty years without ever really thinking about "my" day. Like every other father, between deadlines at work and projects at home, my days are filled with so many things to do that there is little room for contemplation. I certainly don't think being a Ukrainian father is any different from being any other kind of father, except maybe for those extra trips to Ukie school. But I do think being a father today carries a lot more stress, anxiety and responsibility than in any other age.

Faced with potential lay-offs, downsizing, business mergers, rising costs of education, global instability and threats of environmental doom, today's fathers worry twice as much. If that isn't enough, there's the Internet with its exposure of everything once kept secret from children, at least for a while. Is it any wonder that most fathers wear a perpetual frown? Not so much for themselves, but out of concern for their children.

So, how did we get our own day? Did we feel left out on Mother's Day? Not really. In May of 1905, Anna M. Jarvis vowed to fulfill her mother's wish for a special holiday to honor mothers. In 1908, the first official Mother's Day celebrations were held in West Virginia and in 1914, Woodrow Wilson declared Mother's Day a national holiday. It is interesting to note that the holiday took on a commercial tone, and in 1923, Anna filed a lawsuit to stop a Mother's Day festival. She was furious to find the white carnations she had designated as the official Mother's Day flower being sold. "I wanted it to be a day of sentiment, not profit," she protested. She admitted to being sorry she had ever started the holiday, and spent all of her inheritance trying to return the holiday to its loving intentions.

Contrary to a popular misconception, Father's Day, was not started in order to help greeting card manufacturers sell more cards. In fact when a "father's day" was first proposed there were no Father's Day cards! Mrs. John B. Dodd, of Washington, first proposed the idea of a "father's day" in 1909. She wanted a special day to honor her father, William Smart, a Civil War veteran who was widowed when his wife died in childbirth with their

sixth child. It was only after Mrs. Dodd became an adult that she realized the strength and selflessness her father had shown in raising his six children as a single parent.

The first Father's Day was observed on June 19, 1910 in Spokane Washington. At about the same time in various towns and cities across America, other people were beginning to celebrate a "father's day." But it took 57 years before President Lyndon Johnson signed a presidential proclamation declaring the 3rd Sunday of June as Father's Day in 1966. By contrast it only took 9 years from proposal to fact for Mother's Day. Guess they really had to think about giving us a day.

While there are numerous sources describing a mother's role, very little is said about what a father does. Even with our "own" day, society seems to say that fathering is merely providing a paycheck. By definition, the verb "to father" simply means to beget or to place responsibility for the origin or cause of. The noun "father", is a man who has begotten a child. The overall theme for the word father is to procreate. The definitions for "mother", however, relate more towards nurturing and caring. This implies that the mother's responsibilities are to give birth and to take care of and the father's responsibilities are simply to sire. Judging by today's statistics of absentee fathers, far too many "sires" apparently agree.

It would seem then that a father's role is to have a job, preferably a good, high-salary job. From our earliest days, society tells us that a man's role is to get to the top. The assumption is that we men should be aggressively seeking that better job even if it means moving to strange new places. A second assumption is that we should be married with children to move up the corporate ladder since single men can't be trusted with high positions. What kind of parents we are doesn't seem to matter; just the appearance of being a good family man and having children to introduce is sufficient for those corporate picnics. This results in a lot of executives with plenty of money and no one to love. In most other countries, family comes first. We need to change the social assumption in this country that places success over family and being on top of the ladder over being a father.

Most fathers understand that the commitment and dedication required to be a parent and to raise children is a whole different world from merely having children. Those who don't, cheat their children out of their future and cheat themselves out of their children's love.

So, what do fathers do? I would argue that there is little difference between the work that a mother does and the work that a father does. A father nurtures his children in a different manner from a mother, but children need both. He plays an important role in the physical, social, intellectual and spiritual needs of children. Whether making repairs, paying bills, buying food and clothes, or helping children to feel secure, a father provides the elements that children need in their lives to stay happy and healthy. He is there when children need someone to talk with about their ideas, feelings, and problems. He encourages them, works with them, and compliments them on their achievements.

Like any other father, I have heard and responded to all of those familiar requests. Hey Tato, can you drive me to the game? Hey Tato, can you help me with my project? Hey Tato, can you fix my bike? And the ever popular Hey Tato, can I borrow the car? From trying to play soccer and hockey to playing mean old Gargamel chasing Smurfette, I've evolved into lending a hand with homework that has out-paced my knowledge. No matter how tired I may be, I am always ready to respond to whatever the concern is at the moment. I listen to their hopes, dreams, desires, and fears when they need someone to talk with. I want them to know I will always be there, standing behind them no matter what happens in their lives. Looking back over the years, over all the good times and the bad times, I know that being a father is not an easy job, in fact, it's more demanding than the toughest boss, but it brings more joy to me than any executive position ever could.

We, as a society, should redefine what we now call fathering. We need to reaffirm the role that fathers play in the home, not just where they work. To fathers, children are the most important work in life.

So to all the fathers out there - Happy Father's Day - you've earned it, Tato!

IN TATO'S CAR

by TSC

To Leighton for barabolya,
to visit Marta, Lesia, Olya,
to Dr. Rybachok for shots,
to Vovcha Tropa with our cots.
To Wildwood with a beach umbrella,
three hours or more of a capella
whining from the back:
I went a drink, I want a snack,
are we there yet?

To the museum, to the zoo
to Glen Spey and to Suzy-Q
To the dentist, to the store
to akademias galore
To choir practice and the pool,
piano lessons, Ukie school
To iceskating and volleyball,
then to the airport and the mall.

Never a grumble, never a groan
But always glad when you got home,
and never telling us how much
we cost in gas and tolls and such.

DIAKUYEMO!

ERRATA. In the April 1999 issue, English language caption of illustration on page 4, Sokil should be Sokal. Captions on top of page 17 should read: "Excerpt from O. Teliha's 'Vechimia Pisia' ..." and "Excerpt from O. Liaturynska ..." *We regret the errors.*

VITAMINS: BENEFITS AND HYPE

by IHOR MAGUN, M.D.

Over the past several years, there has been an increasing emphasis on the beneficial effects of vitamins. Vitamins are a group of organic substances that are essential to normal metabolism. They are necessary for normal body function and cannot be manufactured or synthesized in sufficient quantities for proper health. Only minimal amounts of vitamins need to be ingested on a daily basis.

Vitamins are classified in the medical community as fat-soluble and water-soluble. This classification is very important. The fat-soluble vitamins are A, D, E and K. The body can readily store these vitamins and can thus develop toxic levels with time. These vitamins are necessary and safe, but only in recommended doses. Water-soluble vitamins include the B and C complex group. The body has a limited storage capacity for water soluble vitamins and when the intake exceeds the storage capacity, the excess is simply eliminated in the urine.

From this, we can extrapolate several facts.

Ingesting large doses of vitamins can be either dangerous (especially the fat-soluble) or partially useless (the water-soluble).

Most problems with vitamins are usually due to deficiency rather than overdosage. Even though most food is somewhat supplemented with vitamins, deficiencies occur. This is very prevalent in processed foods and occurs in individuals on strange weight reducing diets, people suffering from chronic illnesses or alcoholism, and those taking certain medications that prevent the absorption of certain vitamins. Pregnant women, individuals on severely restricted diets, those undergoing some form of chemotherapy or those who are immune-deficient will require supplementation.

The best source of vitamins is natural foods we should already be eating. Eating a balanced diet utilizing the different food groups should probably be sufficient. Using vitamin supplementation in the

form of tablets is perfectly acceptable. There are no special brands to recommend; choosing one brand over another is simply a matter of personal preference. Brands of vitamin supplements which utilize "natural" ingredients are really no better than the other manufactured brands.

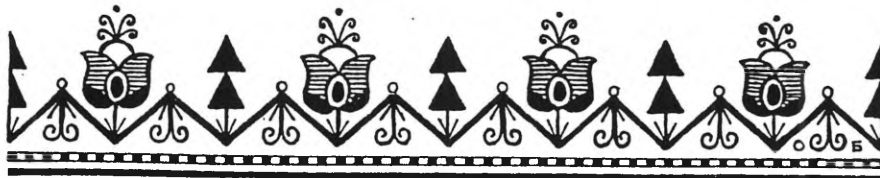
One of the greatest problems with vitamins is that specific research on higher than recommended doses of certain vitamins has not been proven or substantiated. Publicity about the positive effects of vitamins has led the public to have somewhat unrealistic expectations and has led to inappropriate use and possible toxicity. This can manifest itself in skin problems, kidney problems, constitutional symptoms such as weakness, nausea, bleeding problems, poor wound healing, and possible neurological problems.

The most current recommendations on daily vitamin intake of the most common and important vitamins follows:

Vitamin A	5000 IU/d
Vitamin D	400 IU/d
Vitamin E	30 IU
Vitamin K	020-80 mcg
Vitamin C	60 mg
Vitamin B1	1.5 mg
Vitamin B2	1.7 mg
Vitamin B3	20 mg
Vitamin B6	2 mg
Vitamin B12	6 mcg

These are **only** the recommended daily requirements. Obviously our daily intake will be much higher and in certain individuals may need to be specifically adjusted based on age and co-existing medical problems. Most food labels list vitamin content. These should merely be used as a partial guide for our own education about nutrition.

The take home message comes down to the basics. Vitamins, just like everything else in our lives, should be taken in balanced amounts and from natural sources, the way things were always meant to be.

ПОЛУНИЦІ

Впродовж багатьох місяців можна купити у крамницях полуниці, але, однак, найсмачніші вони тоді, коли дозрівають природньо — до сонця, на початку літа.

Полуниці малокальорійні, але багаті вітамінами А, В і С, а також містять багато мінералів. Тому ми повинні не пропустити жодної нагоди, щоб з'їсти декілька полуниць, коли на них "жнива".

Простий, звичайний спосіб подавати полуниці до столу — це помити їх, просушити на паперовому рушничку, очистити від листочків, вийнявши зі середини стрижень і покряяти навздовж, або подавати цілими. Подавати з цукром і сметаною, чи тільки з цукром, або тільки зі сметаною.

Проте є ще один спосіб: 1 горнятка сметани змішуємо з кількома найбільше дозрілими, подушеними виделкою полуницями, додаючи до смаку цукру, і цією сумішшю поливаємо полуниці на окремих тарілках.

ПОЛУНИЦІ "НА ПІНКАХ"

3 білки

1 горнятка цукру

1/2 чайної ложечки ванілії

1/2 чайної ложечки оцту

3 горнятка покряяних полуниць

1 горнятка вершків до збивання (збити і посолодити)

Піч нагріти до 275°. Білки туго вбити, додати ложку цукру і ще вбивати, (повторити це тричі), тоді додати ванілію і оцет та легенько і уважно домішати решту цукру. Виложити на металевий лист, вистелений станіолею, на шість окремих купок. Пекти аж поки стануть прозоро-золотистими. Коли прохолонуть, пилочкою перерізати по горизонталі, наповнити полуницями і вбитими вершками. Подавати відразу ж.

КЛАСИЧНИЙ ПОЛУНИЧНИЙ ТОРТІК (SHORTCAKE)

2 горнятка борошна

2 ложки цукру

4 чайні ложечки порошку до печива

1/4 чайної ложечки солі

5 ложок товщу "Crisko"

1 яйце

2/3 горнятка молока

полуниці

збиті вершки

Піч нагріти до 400°. Змастити та обсипати борошном 2-8" інч. тортівниці. Пересіяти борошно разом з цукром, порошком і сіллю. Змішати борошно з товщем. Змішати яйце з молоком і борошном. Вилити в тортівниці. Пекти 20-30 хвилин. Подавати ще теплим, переложивши полуницями і збитими вершками.

ЕЛЕГАНТНИЙ ПОЛУНИЧНИЙ ПИРІГ

1 спечений спід під пиріг (shell)

1 кварта полуниць

1 коробка заморожених полуниць (10 оз.) розморозити

2 ложки кукурудзяного крохмалю (cornstarch)

4 чайні ложечки борошна

1 горнятка цукру

збиті вершки

Уложити приготовані полуниці на спід спеченого пирога (залишивши кілька полуниць для прибрання). Сік з розморожених полуниць зміяти та додати до нього стільки води, щоб разом вийшло півтори горнятка рідини. Зварити цю рідину з цукром, борошном і крохмалем. Варити 1 хв. Додати розморожені полуниці і простудити. Вилити прохолоджені полуниці на полуниці, що на пирозі. Застудити все це впродовж декількох годин. Покрити збитими вершками та прибрати залишеними ягодами.

Найкраще пиріг зготувати вранці, а подавати ввечером.

ТІСТО НА ПИРІГ

1 1/3 горнятка борошна

1/2 чайної ложечки солі

1/3 горнятка олії до варення

3 ложки холодного молока

Змішати борошно зі сіллю. Виміряти олію і молоко в одну посудину (але не збивати разом!). Все разом замісити виделкою, виложити на стільничку, пальцями оформити в кульку. Між двома кусками воскового паперу викачати колесо такої величини, якої нам потрібно на пиріг. Перекласти з паперу до форми, поколотити виделкою і пекти 8 хв. при температурі 475°.

МЛИНЦІ З ПОЛУНИЦЯМИ

2 яйця

1 горнятка молока

1/2 чайної ложечки солі

2 ложки цукру

1 горнятка борошна

2 ложки топленого масла

1 кварта полуниць покряяних, або подушених

збитий крем (вершки)

Вбити яйця, додати молоко, сіль, цукор, борошно і масло. Добре змішати і залишити на годину "відпочивати". Загріти сковорідку 7" інч. злегка змастити маслом, влити туди 1/4 горнятка маси та пекти з одного потім з другого боку. Так само спекти всі млинці. Наповняти приготованими полуницями, згорнути їх та подавати з підсолодженими збитими вершками.

ПОЛУНИЦІ З МАЛИНОВИМ СОУСОМ

1 кварта полуниць, покряяних у кружальця

1/2 горнятка цукру

1 коробка заморожених малин

1 чайна ложечка цитринового соку

1 ложка помаранчевого лікеру

У мисці посипати полуниці цукром (1/4 горнятка). Решту цукру і малини збити у змішувачі, процідити, додати цитрину і лікер. Цим соусом полити полуниці. Можна прибрати листочком м'яти.

ХРОНІКА ОКРУГ

ОКРУГА ОГАЙО

ХРОНІКА ЗА 1998 РІК

Відділ

8-ий
12-ий
33-ий
89-ий
116-ий

Місцевість

Парма, Огайо
Парма, Огайо
Парма, Огайо
Кергонксон
Ірі, ПА

Голова

Люба Сожоцька
Лідія Вирста
Емілія Русин
Наталія Мельник
Дарія МекКей

Окружну Управу очолювала Іванна Шкарупа. В Окрузі 126 членок у чотирьох відділах. Голова була присутня на загальних зборах трьох відділів і на двох засіданнях Головної Управи. Репрезентувала Округу СУА на різних організаційних і громадських імпрезах.

16 травня відбувся Окружний з'їзд, на якому перевибрано Управу. Централю репрезентувала фінансова референтка Надя Цвях.

Заходами СУА, членки Округи виступили на шістьох програмах місцевої радіохвилі "Україна" з короткими рефератами на теми: жінки героїні, жінка в історії та на День Матері.

Окружна Управа продовжувала висилку книжок в Україну. Вислано 2 посилки до Донецької бібліотеки, 1 посилку до Соціально-Духовного Центру у Симферополі, посилку до Бібліотеки Діаспори при університеті І. Франка у Львові і посилку до Українського гуманітарного колегіуму у Донецьку. До Карангани у Казахстані вислано 15 посилок. На фінансування висилки отримано від громадян 500.00 дол.

У нас нав'язаний контакт з директором Херсонського Культурного Центру Лярисою Бондаренко, яка провадить роботу з обдарованими дітьми. На їхнє прохання пересилали їм відповідні матеріали для праці. Також переписуємося з директором Донецької бібліотеки О. Башун. При бібліотеці є клуб вишивальниць "Світлиця". Відділи Округи переслали їм нитки до вишивання.

Юнайтед Вей Сервісес прислали нам 313.15 дол. Це датки зложені на цілі СУА.

Референтка зв'язків записала нашу Округу до "Етнік Діректорі"; переслала до Ірини Куровицької листа, присланого їй від українки в Італії, яка опинилася в прикрій ситуації (торгування жінками); провела акцію писання листів до законодавців з проханням підтримати резолюцію в справі 65-ої річниці Великого голоду в Україні; написала листи до конгресмена Куцинича — як признання-подяку за підтримку тої резолюції; написала листа до українського тижневика, вказуючи ще раз на потребу нового приміщення для Українського Музею. До клівлендської газети "Пейн Ділер" подала інформацію про різні події, почини і календар імпрез української громади до кінця 1998 р.

8-ий ВІДДІЛ СУА ім. АЛИ ГОРСЬКОЇ.

На 31 грудня 1998 року Відділ нараховував 28 членок. У звітному часі відійшло 2 членки, прибула одна.

Відділ виконав всі обов'язкові вплати до Головної Управи і до Окружної Управи. У склад Окруж-

ної Управи входять окрім голови ще три членки.

Для здобуття коштів Відділ брав участь у Весняному базарі в парафії св. Володимира і у "Крафт фер" у домі парафії св. Йосафата.

Відділ вислав 25 пакунків з уживаним одягом для потерпілих під час повені закарпатців.

Референтка для справ зв'язків слідкує за Українським тижневиком і пише листи до законодавців на заторкнені теми.

Відділ є членом Українського Музею у Нью-Йорку, вплатив 200.00 дол. до Стипендійної Акції на стипендію для одного студента.

При Відділі існує ляльковий театр.

Надя Русенко,
протоколярна секретарка.

12-ий ВІДДІЛ СУА ім. ОЛЕНИ ПЧІЛКИ.

У звітному часі нашому Відділові минув 31-ий рік громадської праці. До Відділу належать 22 членки. Передплати за "Наше Життя" і всі обов'язкові вплати до Головної Управи СУА та до Окружної Управи своєчасно виплачені. Три членки входять до Окружної Управи: Лідія Вирста (голова), Надія Дейчаківська (заступниця голови Округи і референтка зв'язків) і Євгенія Гіщинська (завідуюча домівкою). Відбулося п'ять ширших сходин і два засідання Управи.

Почавши з 1973 р. Відділ провадить дитячу світличку у якій є зараз десятеро дітей. Заняття відбуваються двічі на тиждень по три години. Світличка провадить фахова вчителька Люба Рожа. Світличка має власне приміщення поруч з домівкою СУА в Пармі, Огайо.

Найбільше активною була референтка Суспільної Опіки під проводом Іди Котелевець і Євгенії Гіщинської, яким допомагало багато жертвених членок. Наша Округа споріднена зі Союзом Українок м. Херсона, тому щорічно висилаємо туди допомогу — у 1998 році 4 посилки з одягом і іграшками (оплата 204.90 дол.). Додатково вислано 1 посилку родині, яка опинилася в критичному стані (оплата 85.80 дол.). На початку грудня вислали 5 пакунків з теплим одягом і сухими харчами до СУ міста Ужгорода для потерпілих від повені. Для цієї акції Відділ отримав 495.00 дол. — датки від людей доброї волі та своїх членок, щоб закупити харчі і заплатити висилку (353.40 дол.).

З різних родинних нагод громадянство зложило 640.00 дол. через Відділ на Фонд Суспільної Опіки СУА (сиротинці) і на Фонд Чорнобіля СУА 230.00 дол. Датки "замість квітів" від членок і гро-

мадянства були призначені у такий спосіб: Український Музей — 250.00 дол., допомога “Бабусям” — 300.00 дол., Пресовий Фонд журналу “Наше Життя” — 75.00 дол. У пам’ять Почесної голови СУА св. п. Марії Савчак зложили 50.00 дол. через Окружну Управу СУА в Огайо як збірний даток.

Останні два місяці відзначилися організацією двох дуже успішних імпрез. 6-8 листопада відбулася виставка Кераміка і гончарство — праць Івана Братка з Нью-Джерзі (недавно прибув з м. Червонограда), Слави Геруляк з Нью-Йорку, Наталки Кормелюк з Вашингтону, Аки Перейми з Дейтон, Огайо. Про своєрідні та оригінальні стилі мистців розповіла у вступному слові Катерина Немира — культурно-мистецька референтка. У тижневику “Свобода” за 27 листопада була рецензія на цю успішну виставку, яка презентувала шанувальникам гончарства і численним відвідувачам високомистецькі та естетичні твори наших українсько-американських гончарів і керамістів. До організаційного комітету належали: Надія Дейчківська (голова комітету), Лідія Вирста, Неоніля Винярьська, Катерина Немира, Люба Дармохвал і Пет Крутиголова.

Останнім проєктом був “Новорічний бал” 31 грудня, який старанно підготував комітет у такому складі: Лідія Вирста, Люба Дармохвал, Пет Крутиголова і Леся Оленчук. Відділ гостив 133 гостей, які приємно і весело зустріли Новий Рік, а при тому щедро підтримали добродійні цілі і програми СУА.

Обі імпрези відбулися в товариській атмосфері та дружній співпраці членок, тож успіх позначився не лише у фінансовій ділянці, але й у радості, що 12-ий Відділ активізується знову та дивиться з оптимізмом на майбутні пляни для добра щораз зростаючих харитативних та культурних проєктів і програм нашої організації.

Дарія Городиська,
пресова референтка.

33-й ВІДДІЛ СУА ім. ЛЕСІ УКРАЇНКИ.

У Відділі є 65 членок. За рік відбулося 6 засідань Управи Відділу та 7 ширших сходин. Для ширшого громадянства проведено традиційну різдвяну зустріч 2 січня 1998 р. та 26 червня — пікнік.

Відділ постійно підтримує всі почини Централі та напрямки діяльності СУА, повністю виконав всі фінансові зобов’язання. Журнал “Наше Життя” передплачений кожною членкою, крім того, маємо два передплатники поза членством, а ще два примірники Відділ передплачує в Україну, один з них для Спілки Творчої Молоді України.

Суспільна опіка — один з головних напрямків діяльності 33-го Відділу. Впродовж року референтура суспільної опіки надавала допомогу в Херсон, до сиротинців у Львові, Бразилії. Всього за 1998 рік у різні місяці вислано 74 посилки, з них до Херсону — 7, до Львівського сиротинця — 3, на Асоціацію Інвалідів — 2, по одній посилці від Відділу одержали Ольга Щербань у Львові та Надія Кардаш з Тисьмениці. На допомогу потерпілим від повені у Закарпатті було вислано 60 посилок. Здійснювалась і грошова

допомога: до сиротинця у Львові вислано 300.00 дол., до Марійського Товариства — 100.00 дол., до сиротинця св. Ольги в Бразилії — 100.00 дол., старшим священикам — 100.00 дол., на організацію дитячого відпочинку в Україні — 500.00 дол., допомогу “Бабусі” — 830.00 дол., на надання грошової допомоги потерпілим Закарпаття на листу Централі відділ зібрав 1,210.00 дол.

Надання харитативної допомоги здійснювалось і через Стипендійну референтку. Відділ мав 9 стипендіатів: один з них в Україні, 6 — в Римі (три з них є з України, один — з Югославії, два — Парагваю), двох стипендіатів мали в Бразилії. Всього до стипендійного фонду СУА Відділ у 1998 році передав 2,430.00 дол., з датків на збірну стипендію виплачено 615.00 дол. Це — наслідок постійних пошуків спонсорства та інших джерел фінансування стипендійною референтурою.

33-й Відділ є членом Українського Музею в Нью-Йорку та Музею-Архіву в Клівленді. До крамнички УМ старанням музейної референтури у 1998 році переслано 2 рушники, одну вишиту подушку та комплект вишитих серветок. Крім того, що сам 33-й Відділ є членом УМ, ще 22 членки є його членами, а 6 осіб і одну студентку залучено до членства УМ додатково поза членством СУА. Членки мистецько-музейної референтури тематично оформляють у кредитівці “Самопоміч” ґабльотку. Це — зразки недокінченого вишиття, кераміко-гончарні вироби, фотоматеріали про “Світличку” для дошкільнят та організацію літнього відпочинку дітей.

Вже багато років при Відділі працює “Світличка”, цього року в ній є 13 дошкільнят. Там діти дізнаються про українські традиції та звичаї, у різних ігрових ситуаціях навчаються української мови, що дає добру підготовку для дальшого навчання дітей у Школі Українознавства. Зв’язки з вихователською постійно підтримує виховна референтура Відділу.

Упродовж року активно працювала і культурно-освітня референтура: до кожних ширших сходин та імпрез завжди готувалась розвагова частина, висвітлювалась Шевченківська тематика, писанкарство, тема української родини, членки розповідали про особисті враження з подорожей в Україну та з відвіданих імпрез, демонструвались відеозаписи.

Дванадцятий рік при Відділі існує гурток книголюбів, 10 членок мають можливість розвинути там свої читацькі інтереси, поділитися враженнями про прочитане, дізнатись про нові літературні видання. За 1998 рік членки гуртка обговорили багато книжок з різноманітною тематикою, що є яскравим доказом їхнього інтересу до друкованого українського слова.

Добре працювали й членки господарської референтури, підготувавши за рік чотири прибуткові імпрези — страви на Різдвяну зустріч та пікнік, двічі прийняли участь у продажу печива, що дало добрий внесок у касу Відділу. Стараннями членок господарської референтури на всіх ширших сходинах присутні мали солодкий стіл та каву, що сприяло створенню

приємної атмосфери та почуття домашнього затишку на сходах.

Відділ є членом Українських Злучених Організацій Клівленду, узгоджує з ними свої міроприємства, допомагає в проведенні різноманітних заходів УЗО і має, в свою чергу, постійну підтримку не лише з боку УЗО, але й від Кредитової Кооперативи “Самопоміч”, осередку “Верховина”, висилкової фірми “Міст” та інших українських установ і приватних осіб.

Для підтримання зв'язків з ними та для висловлення вдячності за надану допомогу кореспонденційна референтка Відділу вислала їм картки з святковими побажаннями та словами вдячності, не залишилися поза увагою і хворі та немічні членки. Зсього за 1998 рік вислано 114 листів. Референтка зовнішніх зв'язків у міру потреби дбала про те, щоб привернути увагу конгресменів на підтримку інтересів України при обговоренні питань в Конгресі.

Про вчасне повідомлення про сходи постійно дбала організаційна референтка, вирішувала багато питань організаційного характеру в часі підготовки імпрез, не випускала з уваги і питання поповнення членства — за 1998 рік у наш Відділ прибуло дві нові членки. З властивою їй точністю вела всі фінансові справи Відділу скарбник Люся Медицька, а протоколярна секретарка Люба Боднар — ділову частину.

Маємо надію, що і у 1999 році членки 33-го Відділу працюватимуть з такою ж активністю та результатами.

Ніна Кулакова-Сікора,
пресова референтка.

89-ий ВІДДІЛ СУА ім. ЛЕСІ УКРАЇНКИ, КЕРГОНКСОН

Відділ налічує 50 членок. У січні відбулися загальні збори на яких вибрано Управу Відділу.

Щомісяця відбувалися сходи членок, а крім того — три засідання Управи на яких планували працю Відділу. На сходах голова Відділу разом з Управою та членками обговорювали цьогорічні імпрези та різні організаційні обов'язки. Після Різдва та Великодня уряджували святковий обід чи вечерю для своїх членів. Наші літературні вечори чи обіди для громади увінчувалися гарним успіхом. Квартет нашого Відділу брав участь у спільних імпрезах організацій Кергонксону. Наші членки радо допомагають американським добродійним організаціям, як наприклад: “Ellenvill Community Hospital”, розвозять обіди сеньйорам (meals on wheels) та стараються брати участь у обідах які влаштовують ті організації на “Союзівці” і таким чином допомагають їм збільшити свої фонди.

Суспільна Опіка висилає допомогу потребуючим землякам в Україну та до інших держав.

Стипендійний Фонд СУА значно збільшився. 33 членки платять вкладки до СФУЖО та всі є членами Українського Музею у Нью-Йорку.

Відділ усім чим може допомагає у підготовці і проведенні святкування “Дня союзянки”, щоб це свято пройшло якнайуспішніше.

Кошти Відділу надійшли із льотерії мистецьких речей: картина мистця Божемського, мальована посуда та вишивана блузка, а також з продажу жи-

ваних речей та обідів під час імпрез.

116-ий ВІДДІЛ СУА, Ірі, ПА.

1998 рік почався з надією і планами на велику діяльність, але мало що вдалося. У Відділі є 10 членок. П'ять разів намагалися відбутися сходи у кафетерії харчової крамниці “Wegmar's” — один раз прийшло 6 членок, а переважно приходили 2-3 і то, часом одна приходила — інша відходила.

9 червня вісім членок і гостей зійшлися на полуденок у історичному ресторані “Eagle Hotel”. На загал, членки дуже зайняли родинними справами: праця, діти, старші родичі і т.д. На СУА “немає часу”.

30 квітня до Ірі приїхав з виступом танцювальний ансамбль П. Вірського. Це для нас надзвичайна подія! Із захопленням закупили квитки — дехто у вишиванках, пішли на виступ. Театр великий, але було мало людей бо була неприваблива реклама. Після виступу наші діти пішли вручити гостям квіти і пам'ятковий знімок нашої танцювальної групи, але артисти спішилися і зустріч була невдалою.

21-28 лютого у “Edinboro University” відбувся “Internacional Academic Festival”. Через контакти професор Ренати Волинець ми приготували двомісячну виставку писанок у бібліотеці, провели курс писання писанок, виступ танцюристів і лекцію українських народних танців. Це було дуже успішне. Крім того Рената Волинець декілька разів научала вчительок писання писанок. Дарка Мек Кей провела кілька занять зі знайомими, а Галя Косенко проводила лекції і покази у школах і у “Harborkreek Historical Society”.

Ці контакти дають нам змогу заробити декілька центів, бо ми перепродаємо приладдя для писання писанок і книжки.

Зі школою цього року не вийшло нічого — не могли погодитися за час і приміщення. Все хтось мав перешкоди: лекції, спорт, організації, родинні справи, церква і т. д. Те саме відбувалося і з танцями.

Кілька разів скликали проби, щоб виступити 26 лютого у “Edinboro University”, але й тільки...

Із вкладками проблема — немаємо змоги заробляти гроші — часом якийсь фестиваль, або курс писання писанок із оплатою (але за приладдя). Думали робити вареники — не вийшло. Декотрі членки дуже проти того, щоб так багато грошей давати до Централі — якби не те, то мали б багато більше членок!

Тут тепер дуже багато нових українських родин. З ними працюють членки Маргарет Корані і Леся Бугера через американське бюро. Часом інші членки також допомагають. Ці жінки не готові вступити до СУА — вони тримаються своєї церкви і групи. Може з часом удасться працювати з ними більше, творити спільну громаду.

Не знаю, що буде надалі з нашим Відділом?! Маємо 10 членок (7 з них заплатили вкладку за 1998 р.). Скільки членок буде у 1999 році? Хто буде далі “тягнути”? Може треба буде перейти на вільне членство або приєднатися до відділів у Клівленд, чи Пітсбург.

Дарка Мек Кей, голова.

ДОПИСИ ОКРУГ І ВІДДІЛІВ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

*Вечір присвячений пам'яті Лідії Бурачинської. Сцена прикрашена за проектом Ірини Кашубинської.
Commemorating Lidia Burachynska. Stage set designed by I. Kashubynska.*

НЕВГАСИМИЙ ВОГОНЬ ЖИТТЯ

Славну дочку України у своє лоно прийняла американська земля.

29-го січня 1999 року, на 97-у році життя, перестало битися серце надзвичайної жінки-українки, науковця, педагога, автора багатьох статей, і громадської діячки, Почесної голови СФУЖО і СУА бл. п. Лідії Бурачинської.

7-го березня 1999 р., в сороковий день відходу покійної у вічність, Округа Огайо та громадянство відбули панахиду за спокій її душі. Панахида була відслужена отцем-крилошанином Андрієм Гановським і отцем-дияконом Єфремом Смолилом у соборі св. Йосафата. Після панахиди відбулися жалібні сходи в домівці СУА.

Портрет Лідії Бурачинської обрамований рушником з дорогої їй серцю Гуцульщини та кетягою калини. На серветці, вишитій головою філії СУ Сокальщини Софією Хомінською на засланні в Казахстані, дві грудочки землі з двох різних куточків України, вінок з калини і червоні гвоздики — символічні куц і квіти Огайо. Побіч виставка творчості і література про неї.

Голова Округи Огайо Іванна Шкарупа відкрила сходи словом про невимовну втрату для СФУЖО і СУА, якою є смерть бл. п. Лідії Бурачинської

Біографію Л. Бурачинської зачитала голова 8-го Відділу Надя Русенко.

На спогадах Наталі Даниленко про покійну зупинилася членка 33-го Відділу, секретарка Окружної Управи Оля Дем'янчук.

Своїми спогадами про особисте знайомство та співпрацю в СУА поділилася Почесна членка СУА Ірина Кашубинська. Вона сказала, що покійна була високоосвіченою і патріотичною осо-

бою. Вона внесла до українського народного руху нові ідеї, нові способи праці. Це величаві “Дні селянки”, покази народної ноші, застосування народного мистецтва у побуті міста, курси куховарства, шиття, гігієни та ін.

Будучи організаційною референткою Головної Управи СУА, Ірина Кашубинська мала велику підтримку від Л. Бурачинської. Вона сприяла їй в організуванні нових молодечих відділів. Завжди мала час на розмову та дискусію, хоча у течці, (яку завжди носила) було кілька праць: одна у стадії завершення, друга — в дії, матеріали до третьої, часом і проект четвертої. З охотою підтримувала її господарські покази і приготування приписів обрядових страв, печива та звичаїв до журналу “Наше Життя”. З цією метою Л. Бурачинська зорганізувала дві конференції української обрядовості у Філядельфії та Нью-Йорку. І. Кашубинська брала участь в обох. Конференції мали великий успіх і дали поштовх до конкурсів обрядового печива, показів святвечорів і т. п. Це дуже причинилося до затримання звичаїв нашої кухні а тим самим української ідентичності.

І. Кашубинська співпрацювала з Л. Бурачинською при виданні куховарської книжки Зеновії Терлецької.

Характерними для неї були: товарицькість, доступність, тактовність. Ніколи не хизувалася своєю обізнаністю, любила і вміла вислухати кожного, відшукати у співрозмовника щось особливе і стимулювати його розвиток. Тим приєднувала до співпраці молодих. При її головуванні значно зросло число членства СУА.

І. Кашубинська зазначила, що на її думку, Лідія Бурачинська була найбільше працююча

*Вечір присвячений пам'яті Лідії Бурачинської. Зліва (перший ряд): М. Футей, М. Грабець, І. Шкарупа, І. Кашубинська, М. Грабська. Другий ряд: О. Дем'янчук, С. Балагутрак, Д. Городиська, І. Стахур, Г. Гішинська, Р. Вирста, О. Келлер, О. Хмільяк, Л. Боднар, Л. Волошин.
Evening dedicated to the memory of Lidia Burachynska.*

сучасна громадська діячка у різних ділянках українського життя, в основному народного мистецтва та побуту.

Пригадуючи телефонну розмову 26-го грудня 1998 р., Ірина Кашубинська розказала, що повідомила Л. Бурачинську, про те що в Українському Музеї в Нью-Йорку закінчилася її виставка. Господь дозволив їй виповнити обов'язок. Вона вияснила, що це виставка її власної збірки народного мистецтва з родинного села Угринова. — “А так, то гарно” — були останні слова підтримки, які долинули до неї.

Найкращим місцем для увіковічення світлої пам'яті Л. Бурачинської повинна б стати бібліотека в Українському Музеї з її портретом і зібраними працями, з яких користатимуть студенти

народного мистецтва і наступне покоління взагалі.

Кінчаючи Ірина Кашубинська сказала, що вдячна Всевишньому за можливість працювати з такою ідейною, розумною, відданою справою допомоги (акція спровадження сиріт і вдів до Америки), громаді і посвяти, патріоткою. Дай, Боже, якнайбільше її послідовниць. Клонимо голови перед землею з Києва і Львова та великою і скромною особистістю, гідної доньки України. Нехай американська земля буде їй пером, а нам залишиться вічна і добра пам'ять.

Голова Округи подякувала всім за участь у сходинах, попросила оглянути виставку. При каві і солодкому печиві присутні обмінювалися думками і споминами.

Надя Русенко.

ДІЯЛЬНІСТЬ 50-го ВІДДІЛУ ім. КНЯГИНИ ОЛЬГИ ЗА 1998 РІК

За тридцять два роки свого існування наш невеликий Відділ (він нараховує тепер 14 осіб) виробив собі репутацію “інтелектуального”, з добре розвиненою культурно-освітньою програмою. Спочатку освітня переважала: впродовж 10 років ми провадили школу українознавства, а потім нашу увагу звернули у бік культурного самозбагачення. Ось і минулий рік був насичений цікавими доповідями.

У лютому Надія Стрихар доповідала про святковий початок шкільного року в українській школі ім. Ольжича в Миколаєві. Наш Відділ подарував цій школі кілька бандур, і тепер, дивлячись на відеофільм, що його зробила Надя, ми мали нагоду побачити й почути молодих бандуристів-школярів.

У березні ми прослухали розповідь молодій американки-антрополога Джейн Дікенсон, про її досліди побуту і мови закарпатського села, де вона жила впродовж року, виконуючи різну роботу на господарстві разом зі своїми господарями. Розповідала Джейн доброю українською мовою і при цьому показувала прозирки. Між іншим, цього

року, весною її запросив на доповідь дітройтський осередок НТШ.

У квітні ми мали нагоду почути про виставку “Слава Візантії”, що відбулася у Метрополітальному музеї в Нью-Йорку. Про це доповідала д-р Олена Певна, керівник візантійського відділу музею, яка брала безпосередню участь у підготовці виставки. Саме їй завдячуємо, що виставка мала українське наświetлення, а не російське, як було дотепер. Д-р Певну запросили до Мічиганського університету прочитати лекції, які дехто з наших союзників мав нагоду слухати.

У травні Відділ запросив на доповідь Тетяну Бугасову, бібліотекарку Національного університету “Києво-Мигилянська Академія”, яка перебувала в Мічиганському університеті за програмою IREX. Вона ознайомила нас не тільки з роботою бібліотеки, але намалювала загальну найновішу історію університету, при чому зробила це з негидробленим запалом — приємно було бачити людину, щиро віддану своїй важливій праці.

У вересні Ася Гумецька розповіла про

конференції в Колумбійському університеті, присвяченій добі Центральної Ради.

У жовтні Дарія Роте поділилася з нами своїми враженнями з подорожі до Сіцилії, де оглядала залишки архітектури колишніх грецьких поселень. Крім прозірок ми мали нагоду переглянути кілька книжок, присвячених історії та архітектурі цього унікального острова, які пані Дарія нам показала, даючи вичерпні коментарі.

Крім цього, членки нашого Відділу їздили до Гренд Рапідс на виставку картин Перуджіно, а також двічі до приватного музею гуцульського мистецтва подружжя А.і М. Гнатюків у Лівонії, Міч. Про цей музей вже був допис у "Нашому Житті", і ми ще раз радимо усім відвідати цей чудовий музей.

Окремо треба підкреслити рідкісну нагоду побачити високомистецький виступ акторів

Львівського театру ім. Леся Курбаса, які приїхали до Ен Арбору на запрошення Слов'янського відділу університету. Програма включала реcitaцію віршів Богдана-Ігоря Антонича, переплетену виконанням народних гуцульських та лемківських пісень. Після виступу, артистів запросили до себе на нічліг родини наших союзнянок, що дало можливість ще поспілкуватися з дорогими гостями.

У харитативній ділянці Відділ продовжує свою допомогуву працю, висилаючи пакунки сиротам в Україні, гроші дівочому інтернатові у Прудентополі, в Бразилії, та стипендії кільком студентам в Україні. Власне ця діяльність займає сьогодні більшість нашого часу, уваги й посвяти.

Ася Гумецька,
пресова референтка.

ВЕСНЯНИЙ СЕЗОН 64-го ВІДДІЛУ СУА

28 березня 1999 р. в домі НТШ в Нью-Йорку відбулася доповідь на тему "Жіночий рух в Наддніпрянській Україні в другій половині 19-початку 20 ст. Доповідь прийшли послухати не тільки жінки, але багато мужчин.

Приємно було привітати віцеконсула України Анну Кушнірик, яка після доповіді розказала дещо про свою працю.

Христя Навроцька оправцювала свою доповідь на підставі наукової праці професора Одеського університету Людмили Смоляр, виданої книжкою "Минуле заради майбутнього".

Мало хто з нас знав про жіночий рух у Східній Україні, яка тоді була під російською займанщиною. Були нам відомі тільки деякі прізвища як Софія Русова, Олена Пчілка чи Марія Грінченко, але про працю жінок згуртованих у різних товариствах ми нічого не знали. Вони провадили боротьбу за рівноправність жінки, за допущення жінок до середньої і вищої освіти, вони допомагали сиротам, бездомним дітям, старшим особам.

Жіночий рух в Україні зовсім не був позаду, бо в Західній Європі чи Америці жіночий рух почався в тому самому часі, або і пізніше. Про доповідь появилася згадка в "Свободі" (О-КА.) 23 квітня ц. р. Варто було б, щоб членки СУА могли познайомитися з цією темою.

24 квітня у домівці "Самопоміч" відбулося вже традиційне "Свячене", на якому зібралися членки з родинами і гістьми, яких привітала голова Відділу, поділившись яєчком, та побажала всього добра.

У програму, заплановану культурно-освітньою референткою Уляною Старосольською, входили веснівки та гагілки, які виконали три членки 64-го Відділу – Оксана Лиховид, Ірина Закаляк та

Олена Лозова. Дарія Костів прочитала гумореску Ека "Парасоля".

У щирій, родинній атмосфері відзначили ми найбільшу подію у християнському світі — Христове Воскресіння.

Останньою імпрезою сезону була зустріч з Ігорем Павлюком, молодим науковцем і поетом зі Львова, якого представила У. Старосольська та розказала про його життя і працю.

Ігор Павлюк народився на Волині, куди переселено його батьків з Холмщини. Народивши сина, мати померла, а внука виховала бабуня. Закінчивши середню школу, вступив до вищого інженерського інституту в Ст. Петербурзі. За вживання української мови покарано його висланням у Сибір. Відбувши кару, вернувся в Україну і у Львові згодом закінчив журналістику у Львівському університеті. Кандидатську дисертацію захистив у Київському університеті. Є автором наукових праць і працює як науковий працівник у Бібліотеці ім. В. Стефаника. Є автором покажчика "Українські часописи Волині, Полісся, Холмщини і Підляшшя в 1917-1944 рр."

Поезії Ігора Павлюка як "Скляна корчма", аналізує доцент І. Мартинок: — "Поезія не тільки відтворює світ реальний, але творить власний, який може збігатися з довколишнім".

Поет дуже часто вживає слово "душа", що є синонімом поетового "Я". Поезія І. Павлюка обертається в трьох світах: "Кохання, Україна і Всесвіт-космос".

На зустрічі автор виголосив декілька віршів, а вірші з інших збірок прочитали Оксана Лиховид і Ксеня Пясецька з великим розумінням і серцем. В тих поезіях відчувалося якесь зближення до Бога.

Христя Навроцька.

ЗАГАЛЬНИЙ УСПІХ

*Вечір присвячений Софії Русовій в Пармі. Монолог "Я -- Софія Русова" читає Ореста Ковч.
Evening commemorating Sofia Rusova. Parma.*

20 березня у великій залі церкви св. Йосафата в Пармі членки 33-го Відділу ім. Лесі Українки провели вечір пам'яті Софії Русової — визначної громадської діячки, педагога, вченої, яка все своє життя присвятила справі відродження української державності.

На вечорі були присутні гості з Філядельфії, членки 90-го Відділу ім. Олени Степанів, — заступниця голови СФУЖО, культурно-освітня референтка Відділу Наталія Даниленко, голова Відділу Христина Хомин-Іжак та членка Управи Віра Левицька-Кліш.

Гарно прибрана заля. На сцені багато квітів, портрет Софії Русової, український килим. Полум'я свічок, засвічених у пам'ять великої української патріотки, ще є й символом того світла знань, які ширила Софія Русова в Україні та про Україну в Європі. Портрет та мистецьке оформлення сцени були виконані мисткинею, членкою 33-го Відділу, Дарією Кульчицькою.

Вечір відкрила голова Відділу Міля Русин. У вступному слові вона привітала всіх присутніх, представила гостей і передала даліше ведення програмою Любі Боднар. Люба Боднар спочатку розповіла цікаву історію килима, який був на сцені, а потім перейшла до наступної точки програми.

З емоційною доповіддю, насиченою різними цікавими фактами з біографії та творчого шляху С. Русової, виступила гостя з Філядельфії Віра Левицька-Кліш. Звуки фортепіяна переносять нас у минуле... Звучить композиція "Золоті ключі" Миколи Лисенка. Вперше вона прозвучала на весіллі Русових як пам'ятний дарунок композитора молодим...

Відчуття заглиблення в минуле продовжується під час монологу "Я — Софія Русова".

Монолог поділено на три частини: Русову у молодому віці представляє Ореста Ковч, в середньому — Ніна Кулакова-Сікора, у старшому — Ірена Барнич-Дубас. На долю Софії Русової випало багато переживань: дуже рано залишилася вона без матері, потім померли сестра, батько, далі — смерть сина Михайла, чоловіка Олександра. Вона перейшла важкий період боротьби й протестів проти Валувського та Ємського указів, що забороняли друковане українське слово. В неї була радість здійснення мрій у 1918 році, потім — гіркота втрати вільної держави, становленню якої було віддано так багато сил. Відповідно звучить і голос в монолозі — від молодого, сповненого енергії, надій, віри в правоту своєї справи і перемогу, до старшого — з усім тягарем пережитого, з глибокою мудрістю, право на яку дають великий життєвий досвід та знання...

Звуки фортепіяна повертають до дійсності — Ляриса Чернецька виконує сольо М. Завадського "ІІІ-тя Думка-Шумка". Цією мельодією і закінчується літературна сторінка, але вечір продовжується далі: присутні знайомились з фотовиставкою про життєвий та творчий шлях С. Русової, приємним дарунком були книги про здорове харчування та медична енциклопедія, видані коштом члена ЗУДАКу Григорієм Малиновським, потім була перекуска, приготовлена членками Відділу, після якої ще довго всі не розходились — була рідкісна нагода поговорити з гостями з Філядельфії, розповісти про свої справи, послухати, чим живе 90-ий Відділ.

Проведений вечір є чудовим прикладом співпраці двох Відділів — 33-го з Огайо та 90-го з Філядельфії. Ініціатива відродження пам'яті Софії Русової по праву належить 90-му Відділу. Це вони

провели велику підготовчу роботу, зібрали матеріяли про життєвий та творчий шлях С. Русової, оформили фотовиставку, підготували літературну сторінку. Провівши імпрезу в своєму осередку, вони не дали згаснути ідеї, а продовжили життя зібраних матеріялів — не лише передали їх у наш Відділ, але й прийняли участь у вечорі. Ця зустріч була корисною для обох сторін: 33-й Відділ заощадив час на виборі матеріялів, спрямувавши сили й час для іншої корисної справи, а гості змогли особисто побачити життя нашого Відділу, особливо те, що не завжди піддається опису — атмосферу гостинності та доброзичливості, відповідальність кожної членки за доручену їй ділянку

праці і співпереживання за загальний кінцевий результат.

На закінчення голова Відділу Міля Русин подякувала всім членкам за добру підготовку та проведення вечора, гостям — за допомогу та участь. В загальному виграли всі — вечір пройшов дуже добре, всі присутні дізнались ще про одну сторінку історії українського визвольного руху, а прихід з імпрези піде на допомогу сиротам в Україні, як і передбачалось.

Ніна Кулакова-Сікора,
пресова референтка 33-го
Відділу СУА.

100-ий ВІДДІЛ СУА В КАРТЕРЕТІ ВІДЗНАЧИВ РОКОВИНИ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

Членки 100-го Відділу СУА в Картереті. Members of UNWLA Branch 100 in Carteret

У суботу, 27 березня українська громада Картерету, Нью-Джерсі та околиці відзначила роковини найбільшого українського поета Тараса Шевченка.

Свято відбулося в Українському Горожанському Клубі з ініціативи 100-го Відділу СУА в Картереті. Присутній на програмі був о. Віктор Бек — новий парох Української Католицької Церкви св. Марії в Картереті.

У першій частині вечора взяли участь діти і внуки союзянок: Адріяна, Андрійко, Катеринка та Олександра Кузишини. Вони ввійшли на залю з квітами, які поклали у вазу біля портрета поета та віддеклямували вірші "Гамалія" й "Чума".

У другій частині програми яку підготувала Оксана Гутник, членка 100-го Відділу СУА, взяв участь її батько д-р Микола Цісельський з коротким словом про поета, після якого з великим чуттям і розумінням віддеклямував поеми "Кавказ", "І мертвим, і живим" та "Чигирин" зі збірки Три Літа Т. Шевченка. Д-р Цісельський по фаху уролог, у Львові завідував урологічним відділом 5-ої клінічної лікарні. Крім свого фаху він має

замилування до мистецтва: в минулому виготовляв декорації для Дрогобицького народного театру, малював, а також часто виступав на сцені з рецитаціями.

Вокальна частина програми прозвучала у виконанні Оксани Гутник, Лесі Бортник та Юрія Явдошика. Вони відспівали пісні до слів Тараса Шевченка "Рече та стогне Дніпр широкий", "Думи мої", "Така її доля", "Тополя" і "Садок вишневий". Оксана Гутник — це одна із новоприбулих з України членок 100-го Відділу СУА, а також новоприбулі Леся Бортник і Юрій Явдошик. Приємно спостерігати, що нова хвиля з України потроху включається у діяльність наших організацій і в тутешнє громадське життя.

Вкінці, інженер Володимир Янів, який очолює місцеву громаду, мав коротке слово з нагоди святкування і з чуттям віддеклямував вірш Т. Шевченка "Розрита могила". Голова Відділу Галина Каськів подякувала присутнім за участь і попросила всіх на каву і солодке.

Оксана Кузишин.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ВІДДІЛІВ

1-ий ВІДДІЛ СУА, НЬЮ-ЙОРК, Н.Й.

Управа 1-го Відділу СУА в Нью-Йорку на 1999 рік.

Голова — Лідія Магун, заступниця голови — Леся Гой, протоколярна секретарка — Стефанія Семущак, кореспонденційна секретарка — Ганя Сєрант, скарбник — Стефанія Гуменюк.

Референтки: організаційні — Дарія Чижик, Соня Костик; культосвітня — Стефанія Лопух; імпрезова — Дарія Мудра; суспільна опіка — Соня Вацик, Дарія Рєкуча; пресова — Іванна Мачай; мистецько-музейна — Анна Натина, Віра Шуль; господарські — Ірена Старосольська, Марія Касіян, Параскевія Сирко; фестивалю — Катруся Папуга, Параскевія Сусь, Марія Сємкович; зв'язків — Міра Мандзюк; стипендійна — Рома Раковська.

Контрольна комісія: голова — Марія Мотиль. Члени: Наталія Мітрінга, Маріянна Задоянна, Марія Федірко, Марія Савицька.

Вітаємо нових членок 1-го Відділу СУА в Нью-Йорку — Олександру Барабаш, Ольгу Дєйнеко, Галину Касіян.

Іванна Мачай,

пресова референтка.

17-ий ВІДДІЛ СУА ім. ОЛЕНИ ТЕЛІГИ, МАЯМІ, ФЛґОРИДА

Загальні збори нашого Відділу відбулися 24 січня 1999 року у власній домовіці м. Маямі, Флґоріда.

Головою загальних зборів вибрано Ірину Трач, секретарем Віру Самбір.

До нової Управи на 1999 рік вибрано: голова Відділу — М. Тершаковець, заступниця — Є. Люжняк, секретар — М. Ганкевич, скарбник — С. Сєрна, пресова і музейна референтка — Л. Гладка, імпрезово-мистецька референтка — І. Ракуш, організаційна референтка — Л. Вендльовська, господарська референтка — М. Вендльовська. Контрольна комісія: голова — І. Трач, членка — В. Самбір.

Ірина Трач,
голова зборів.

Віра Самбір,
секретар зборів.

22-ий ВІДДІЛ СУА, ЧІКАҐО, ІЛЛ.

Загальні збори відбулися 14-го лютого 1999 року, на яких були присутні 37 членок. Зборами керувала президія у складі: Олена Харкевич — голова, Софія Дідицька — секретар, від Округу вітала збори її голова Любомира Калін.

До нової Управи увійшли: Люба Шєрємета — голова, Олена Харкевич, Іванна Ґорчинська — заступниці голови, Софія Дідицька — протоколярна секретарка, Анна Слободян — кореспонденційна секретарка, Дарія Менцінська — фінансова секретарка, Оксана Мельник — скарбник.

Референтки: Лєна Басюк, Софія Залуцька — культурно-освітні, Галина Янчинин, Ярослава Фаріон — імпрезові, Марія Малєцька — організаційна, Ольга Люшняк — стипендійна, Мирослава Шєвчик — пресова, Люба Шєрємета — референтка передплати "Нашого Життя", Іванна Городиська — бібліотекар, Олена Харкевич — архіву, Анна Марчук, Стефанія Форович, Ярослава Іванишин — суспільної опіки, Бронислава Ковалєвич, Валя Цурковська — господарські.

Контрольна комісія: Ольга Мартинюк, Іванна Савицька, Надя Дзидзан.

Мирослава Шєвчик,
пресова референтка.

83-ий ВІДДІЛ СУА, НЬЮ-ЙОРК, Н.Й.

Загальні збори відбулися 9 грудня 1998 року, На зборах була присутня голова Округної Управи Олександра Кіршак.

До нової Управи 83-го Відділу вибрано: голова — Стефанія Косович; заступниця голови — Надя Шміґель; протоколярна секретарка — Катя Червоняк; кореспонденційна секретарка — Лідія Семенюк; скарбник — Лідія Закрєвська.

Референтки: організаційна — Дарія Кєкіш; пресова — Марія Замішка-Лазарєв; культурно-освітня — Лідія Роговська; імпрезові — Ірена Стєцьків, Надія Савчук, Наталія Дума; суспільної опіки — Дарія Дроздовська; музейна — Донна Чєхович; стипендійна — Марія Шєпарович; виховна — Дарія Ґєнза; адміністратор світлички — Ірина Куровицька.

Контрольна комісія: голова — Рома Шуган; членки — Лідія Черник, Оксана Лопатинська.

Номінаційна комісія: Рома Шуган, Надя Савчук, Леся Юзєнів.

Марія Замішка-Лазарєв,
пресова референтка.

89-ий ВІДДІЛ СУА ім. ЛЕСІ УКРАЇНКИ, КЕРґОНКСОН, Н.Й.

Річні загальні збори 89-го Відділу СУА ім. Лєсі Українки в Керґонксоні, Н.Й., відбулися 16 січня 1999 р.

Головуючою зборів вибрано Зєновію Ковальську, секретаркою д-р Стефанію Барановську.

Управу на 1999 рік вибрано у складі: голова — Анна Слободян; заступниця голови — Зєновія Ковальська; протоколярна та кореспонденційна секретарка — д-р Стефанія Барановська; скарбник — Аґнєс Хоманчук.

Референтки: культурно-освітня — Людмила Волянська; суспільної опіки — Мєланія Кокорудз; виховна і СФУЖО — Лідія Яців; пресова — Марія Зубрицька; імпрезова — Анна Вєрбовська; музейна — Марія Мороз; господарські — Сильвія Кузів, Христя Головата і Льоля Савєська; стипендійна — Емілія Рєннер.

Контрольна комісія: голова — д-р Стефанія Барановська; членки: Лідія Боб'як і Зєновія Гулей.

Марія Зубрицька,
пресова референтка.

93-ий ВІДДІЛ СУА ім. ОЛЕНИ СТЕПАНІВ, ГАРТФОРД, КОНН.

Загальні збори 93-го Відділу ім. Олєни Стєпанів у Гартфорді відбулися 21 лютого ц. р. в домовіці Українського Народного Дому.

Збори відкрила голова Відділу Володимира Тєслюк молитвою і однохвилиною мовчанкою вшанували пам'ять померлих членок.

Округну Управу репрезентувала голова Округу Марта Рудик. Президію було обрано у такому складі: Іванна Яцух — голова, Ірина Чайковська — секретарка.

Склад Управи на 1999 рік: Володимира Тєслюк — голова, Ірина Остап'юк — заступниця голови, Ірина Чайковська — секретарка, Євґєнія Ковальська — скарбник.

Референтки: Катря Ґадзєвич — культурно-освітня, Ірина Лєвська і Роза Воробєль — суспільної опіки, Нєллі Фєдєркєвич — зв'язків, Мирослава Кузьо — господарська, Ярослава Кукіль — музейна і пресова, Мирослава Солук — хроніка.

Контрольна комісія: Ярослава Кукіль — голова, Нєллі Фєдєркєвич і Марта Ломаґа — члени.

Ярослава Кукіль,
пресова референтка.

ПРЕСОВИЙ ФОНД “НАШОГО ЖИТТЯ”
(ПОЖЕРТВИ ЗА КВІТЕНЬ)

У світлу пам'ять **Линди Гарисон** складаємо **25.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.
14-ий Відділ США, Атланта, Дж.

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. мгр. Стефана Рожанковського** складаю **100.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”. Родині покійного —
моє глибоке співчуття. **Іванна Ратич.**

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. мгр. Стефана Рожанковського** складаю **20.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”. Родині покійного висловлюю щирі співчуття.

Наталка Дума.

Для вшанування світлої пам'яті **мгр. Стефана Рожанковського** складаємо **25.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”. Шановній Іванні Рожанковській з родиною висловлюємо щирі співчуття.

Ірена і Теодозій Чабани.

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Анни Маркевич** складаю **10.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”. Родині покійної висловлюю найщиріші співчуття.

Слава Букачевська.

Замість квітів на свіжу могилу нашої довголітньої членки **св. п. д-р Ірини Крамарчук** складаємо **15.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”. Родині покійної висловлюємо глибокі співчуття.

**Членки 82-го Відділу США,
Нью-Йорк, Н.Й.**

Для вшанування світлої пам'яті **Петра Ушака**, чоловіка нашої членки Стефанії, складаємо **15.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”. Родині висловлюємо глибокі співчуття.

**Членки 82-го Відділу США,
Нью-Йорк, Н.Й.**

ФОНД СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ США

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

У пам'ять **бл. п. Павла Візняка**, складаємо (через 17-ий Відділ США) на Фонд Суспільної Опіки з призначенням на допомогу сиротам в Україні: **по 25.00 дол.** — 17-ий Відділ США в Маямі, ФЛ., Ірина і Микола Ракуші; **50.00 дол.** — Едвард Візняк; **15.00 дол.** — Анна Щерба; **по 10.00 дол.** — Мирослава Тершаковець, Віра Шершинь, Анна Візняк, Соня Серна, Єва Лужняк.

Разом 165.00 дол.

У пам'ять **бл. п. Ольги Фостяк** складаємо **50.00 дол.** на Фонд Суспільної Опіки США з призначенням на допомогу сиротам в Україні.

Ярослав й Іванна Пенкальські з родиною.

У пам'ять чоловіка колишньої членки Відділу **бл. п. Зенона Ціховляса** складаємо **25.00 дол.** на Фонд Суспільної Опіки США з призначенням на допомогу сиротам в Україні. **119-ий Відділ США, Йонкерс, Н.Й.**

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Христини Воевідки** складаю **150.00 дол.** на Фонд Суспільної Опіки США з призначенням на допомогу сиротам в Україні.

Ольга Мороз, Кергонксон, Н.Й.

З РІЗНИХ НАГОД

33-ій Відділ США в Пармі Огайо, співпрацюючи із **90-им Відділом США**, влаштував Вечір Софії Русової 20 березня 1999 р. Прибуток **1,155.00 дол.** призначили на Фонд Суспільної Опіки США з призначенням на допомогу сиротам в Україні.

З нагоди 90-их уродин вельмишановної Агафії Дідик складаємо **150.00 дол.** на Фонд Суспільної Опіки США з призначенням на допомогу сиротам в Україні. Ювілятці бажаємо многая літа.

Стефан і Володимира Сливоцькі.

ДОПОМОГА “БАБУСЯМ”

66-ий Відділ США — Орандж, КТ. **100.00 дол.**

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Лідія Черник,
реф. Суспільної Опіки

Анна Рак,
скарбник Суспільної Опіки

ФОНД ЧОРНОБИЛЯ США

ПОЖЕРТВИ ЗА КВІТЕНЬ 1999 Р.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

У світлу пам'ять **бл. п. Параскевії Василини**, колишньої членки і мами колишньої голови Марти Арнольд, складаємо **25.00 дол.** на Фонд Чорнобиля США. Родині висловлюємо щирі співчуття.

38-ий Відділ США, Денвер, Ко.

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Параскевії Василини** родина і приятелі зложили (через 38-ий Відділ США в Денвер, Ко.) на Фонд Чорнобиля США: **1,100.00 дол.** — родина Василинів і родина Арнольд; **25.00 дол.** — Дарія і Яків Яворівські; **по 20.00 дол.** — Ірена Федак, Данило Ткач, Марія і Одарка Фіглюси, Олена і Мар'ян Морозевичі, Данило Желем, Мирон Карабін; **по 15.00 дол.** — Надія і Віктор Винничі, Тетяна Гаєцька; **по 10.00 дол.** — Іван і Лідія Овечки, Е. і Т. Федаки, Борис і Стефанія Вавришуки, Іван і Анна Боднарі, А. і З. Світові, Петро Романишин, Мошинські, Ярослав і Анна Ганчарі, Віктор Березовський, Олександр Українчук, Анатолій Українчук, Горчаківські, Володимир Гордіїв, Аня Салдит; **по 5.00 дол.** — Анна Тейлор, Марія Нижник, Соня Майстрик; **2.00 дол.** — О. Пасьонек. **Разом 1,432.00 дол.**

У пам'ять мого дорогого та незабутнього брата **Михайла Романа Фандериса** складаю **50.00 дол.** (через 33-ій Відділ США) на Фонд Чорнобиля США.

Євгенія Фандерис, членка 33-го Відділу США.

СПРОСТУВАННЯ:

В “Нашому Житті” за квітень ц. р. на сторінці 30 у списках пожертв 10-го Відділу США слід читати:

200.00 дол. — Стефан Рожок. **60.00 дол.** — Анна Марчиха. **По 50.00 дол.** — Роман Мацьків, Іванна і Володимир Возні. **По 30.00 дол.** — Марта Возна Чайковська, Софія Гайгер. **По 20.00 дол.** — Іван Дубіль, Ярослав Масюк, Стефанія Нитяга. **По 10.00 дол.** — К. Лихо, Ірина Ванчицька, Софія Комаровська.

Референтура Суспільної Опіки перепрошує за недогляд.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
203 SECOND AVENUE
NEW YORK, NEW YORK 10003

ПОЖЕРТВИ НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ

ЧЕРЕЗ КОМІТЕТ РОЗБУДОВИ В РОЧЕСТЕРІ

250.00 дол. — Рочестер, Українська Федеральна Кредитова Кооператива;

100.00 дол. — Ольга Червінська;

10.00 дол. — The Mosaic Ukrainian Heritage Center;

Замість квітів на свіжу могилу **сл. п. інж. Богдана Гірного** складаю **25.00 дол.** на Будівельний Фонд УМ.

Аріядна Л. Бах.

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Зенона Омецінського** в його пам'ять зложили на Будівельний Фонд УМ в Н.-Й. **100.00 дол.** — Ізабела Омецінська; **30.00 дол.** — Іванна Мартинець; **20.00 дол.** — Зеновія Білас.

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. д-ра Богдана Ганушевського**, складаю **20.00 дол.** на Будівельний Фонд УМ, а сестрі Ірині Руснак і всій родині висловлюю глибокі співчуття.

Галина Павлічко.

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Марії Шкільник** складаю **20.00 дол.** на Будівельний Фонд УМ, а доньці Марії Лещин і всій родині висловлюю глибокі співчуття.

Галина Павлічко.

ВІД 1 ДО 28 ЛЮТОГО 1999 Р.

ТРИВАЛИЙ ФОНД

На Тривалий Фонд ім. **д-ра Клементія і Ольги Рогозинських 500.00 дол.** зложили **д-р Клементій і Ольга Рогозинські.**

На Тривалий Фонд ім. **Зиновія і д-р Теодозії Савицьких 20.00 дол.** зложили

Христина Н. Литей.

ДАТКИ

2,000.00 дол. — Федеральна Кредитова Кооператива "Самопоміч";

900.00 дол. — Ака Перейма;

500.00 дол. — Ярослав і Віра Криштальські;

по 50.00 дол. — Ярослав і Ярослава Букачевські, Галина Оберишин;

30.00 дол. — Олександр і Оксана Вороніни;

по 25.00 дол. — Євген і Ольга Филиповичі, Юлія Криса;

20.00 дол. — Сергій і Карен Гошовські;

по 15.00 дол. — Дарія Пасічняк, Іван Петро Русиник Гарбера, Любомир Гуменюк;

по 10.00 дол. — Тетяна Грицина, Роман Дейнака, Анна Поліщук, Олександра Івасиків;

по 5.00 дол. — Франко і Галина Затонські, Владислав Клев.

ДАТКИ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД

По 5,000.00 дол. — Володимир і Анна Пак, From the last Will & Testament of Roman Fenchynsky;

500.00 дол. — Ада Кулик;

200.00 дол. — 106-ий Відділ СУА;

ВІД 1 ДО 31 СІЧНЯ 1999 Р.

(Продовження)

Замість квітів на свіжу могилу **св. п. Ірини Чайківської** складаємо **100.00 дол.** (через 86-ий Відділ СУА) на Будівельний Фонд Українського Музею.

Дарія і Любомир Курилки.

У пам'ять **бл. п. Ірини Чайківської**, моєї товаришки зі студентських днів у Львові, складаю **100.00 дол.** на потреби Українського Музею. Родині висловлюю щирі співчуття.

Ірина Дорожинська.

У пам'ять дорогого швагра **бл. п. д-ра Мар'яна Панчишина** складаю **100.00 дол.** на Будівельний Фонд УМ. Дружині Олі, синам д-р Юрієві і Мар'янові складаю щирі співчуття.

Меланія Кривокульська.

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Володимира Недільського** складаю **100.00 дол.** на Будівельний Фонд Українського Музею в Нью-Йорку. Опечаленій родині висловлюю щирі співчуття.

Богдан Маків.

У пам'ять моїх дорогих батьків **св. п. Емілії та інж. Володимира Боб'яків** складаю **35.00 дол.** на Будівельний Фонд УМ.

Марія Константин.

У пам'ять нашої дорогої **бл. п. Ліди Вахути** складаємо **25.00 дол.** на Будівельний Фонд Українського Музею.

Дарія і Юрій Костиви.

У світлу пам'ять нашого дорогого батька **бл. п. інж. Романа Мельника** складаємо **300.00 дол.** на Український Музей.

Ярослав, Роман і Адріян Мельники з родинами.

У пам'ять **бл. п. Анни Маркевич** складаю **20.00 дол.** на Український Музей.

Ірина Твердохліб.

У пам'ять **бл. п. Анни Маркевич** складаю **50.00 дол.** на Український Музей.

Орися Твердохліб.

У пам'ять **бл. п. Юліяна Бачинського** на Український Музей зложили: **по 20.00 дол.** — Марія Бакалець, Марія Мартинюк, Олена і Оксана Бачинські.

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Богдани Макух** складаємо **30.00 дол.** на потреби УМ (через 28-ий Відділ СУА). Родині висловлюємо щире співчуття.

Леся Ярош і Надя Бігун.

Замість квітів на свіжу могилу дорогої тітки **бл. п. Олі Фостяк** складаємо **50.00 дол.** на потреби Українського Музею.

Ярослава і Ярослав Панчуки.

по **100.00 дол.** — 10-ий Відділ СУА, Ярослав і Надія Бігуни, Марія Кульчицька, Євген і Валя Снігури;

по **50.00 дол.** — Богдан і Наталія Ковалі (через 64-ий Відділ СУА);

по **25.00 дол.** — д-р Юрій Демидович, Павло і Євдокія Боднарени, Стефанія Семуцук, д-р Марко Т. Олесницький, Ірена Кобзар;

20.00 дол. — Константин Дидинський, Софія Андрушків;

10.00 дол. — Володимир і Джоун Семенюки.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

У світлу пам'ять **бл. п. Ольги Фостяк** складаю **25.00 дол.** на Український Музей, родині висловлюю глибокі співчуття.

Люба Мриглоцька.

У пам'ять **бл. п. Ольги Фостяк** складаю **20.00 дол.** на потреби Українського Музею. Марті Данилюк з родиною висловлюю щире співчуття.

Марія Струк.

У пам'ять **бл. п. Ольги Фостяк** пересилаю **20.00 дол.** на Український Музей. Марті Данилюк складаю сердечні співчуття.

Ірена Цапар.

У пам'ять **бл. п. Ольги Фостяк** по жертви на Український Музей зложили: **200.00 дол.** — Марта Данилюк; **по 150.00 дол.** — Олег і Туня Данилюки, д-р Зенон і д-р Андріян Каратницькі; **по 100.00 дол.** — Андрій і Христина Данилюки, Ярослава Лабка, Оксана Стеранка, Юрій і Марія Штогрини, Віра Шумейко; **75.00 дол.** — Богдан і Ліда Крамарчуки; **по 50.00 дол.** — Дмитро і Стефанія Косовичі, Бернард і Анна Кравчуки, Іван і Ярослава Лучечки, Іван і Оксана Микитини, Володимир і Олімпія Роговські, Володимир і Богданна Слижі; **по 25.00 дол.** — Ольга Дубик, Дарія Кузик, Євстахій і Соня Масники, Богдан і Марія Полянські; **по 20.00 дол.** — Наталія Дума, Ірена Рішко.

В пам'ять **бл. п. Ольги Фостяк** по жертви на Будівельний Фонд УМ зложили: **по 100.00 дол.** — Віра Сєндзік, Лідія Крушельницька; **по 50.00 дол.** — Євген і Євгенія Івашки, д-р Теодозій і Дарія Самотулки; **25.00 дол.** — 64-ий Відділ СУА; **по 20.00 дол.** — Микола і Галина Гошовські, Юрій і Христя Навроцькі.

В пам'ять **бл. п. Наталії Перфецької** складаю **100.00 дол.** на Будівельний Фонд УМ.

Лідія Крушельницька.

В пам'ять **бл. п. Любарта Ліщинського** складаю **50.00 дол.** на Будівельний Фонд УМ.

Лідія Крушельницька.

В пам'ять **бл. п. Романа Гентиша** складаю **50.00 дол.** на Будівельний Фонд УМ.

Лідія Крушельницька.

В пам'ять **бл. п. Романа Мельника** складаю **50.00 дол.** на потреби Українського Музею.

Олександра Школьник.

В пам'ять **бл. п. Роми Ляшевич-Рубич** по жертви на Український Музей зложили: **200.00 дол.** — Юрій Мицак і Михайло Мицак; **100.00 дол.** — д-р Стефан Ничай; **по 50.00 дол.** — Лідія Черниченко, Єлисавета Де-

реш-Ласій, Роман і Люба Галібеї, Оленка Гординська-Юрчук, д-р Теодозій і Любомира Крупи, Марія Мандрусяк-Величковська, Марійка Мартинюк, д-р Ляріса Мельник-Дирчка, д-р Ярослав і Ірена Остаюки, Роксоляна Сорочко-Ласій, Ляріса Сигіда-Пелешук, Олександра Ткач, Вірляна Ткач, д-р Володимир і Марія Віршуки, Уляна Зінич; **по 25.00 дол.** — Оксана Гупчак, Христина Кизима, Ольга Смаль, Остап Винник; **20.00 дол.** — родина Пилипишин.

Замість квітів на могилу **бл. п. Стефана Шугана** складаю **50.00 дол.** на Український Музей в Нью-Йорку, а родині висловлюю щире співчуття.

Іванна Ратич.

У світлу пам'ять моєї дорогої товаришки шкільних років у Тернополі, **бл. п. Стасі Шуган та її чоловіка бл. п. Стефана Шугана**, який відійшов у вічність 14 січня 1999 р., замість квітів на його свіжу могилу складаю у пам'ять їх обох **50.00 дол.** на Український Музей (через 64-ий Відділ СУА).

Люба Раковська.

В пам'ять нашого дорогого тата **бл. п. Стефана Шугана** складаємо **500.00 дол.** на Будівельний Фонд УМ.

Марія і Ярослав Томоруги.

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Стефана Шугана** складаю **100.00 дол.** на Будівельний Фонд УМ.

Марія Савицька.

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Стефана Шугана**, батька нашої приятельки Марії Томоруг, складаємо **50.00 дол.** на Український Музей.

Орест і Ліда Білоуси.

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Стефана Шугана** по жертви на Український Музей зложили: **по 100.00 дол.** — Ярослав і Ірина Куровицькі, Орест і Оксана Комарницькі, д-р Остап і Віра Тершаківці; **по 50.00 дол.** — Рома Шуган, Ярема Шуган, Мирон і Ольга Гнатейки, Донна А. Чехович, Олег і Оксана Лопатинські, Ярослав мол. і Ізя Куровицькі, Володимир і Катря Воловодоюки, Богдан і Романа Федасюки, Electro Dynamics Corporation; **по 25.00 дол.** — Марта Данилюк, Володимир і Олімпія Роговські, Володимир і Анна Рак, Діонізія Брочинська, Василь і Марія Тершаківці, Володимир Корнага, Богдан і Ліда Гайдучки, Олег Савків, Ольга Тритяк, Тетяна Тершаковець, Віра Скоп, Іриной Юрчук, Бернард і Анна Кравчуки, Тит і Софія Геврики, Орест Глют, Яр Моцюк, Ярослав і Катря Червоняки, Марія Шуст, Дарія Байко, Adam Robert & Beverly Schmidt; **10.00 дол.** — Наталія Дума.

В пам'ять **бл. п. д-ра Романа Голята** складаємо **100.00 дол.** на потреби Українського Музею.

Д-р Клементій і Ольга Рогозинські.

(Продовження в наступному числі)

Спростування

У "Нашому Житті" за січень ц.р. на сторінці 31 (права колонка, перша по жертва), у списку "З різних нагод" треба читати: "З нагоди посвячення пам'ятника на могилі мого покійного чоловіка **Володимира** складаю **250.00 дол.** на Фонд Суспільної Опіки СУА з призначенням на допомогу сиротам і бездомним дітям в Україні.

Лідія Фіцалович.

У наступній по жертві треба читати Інка Лодинська.

Перепошуємо шановну Лідію Фіцалович за недогляд.

Ред.

ОЛЕСЬ ЛУПІЙ

Я не рахую зморщок
На вашім обличчі, тату.
Знаю, вони глибокі,
Знаю, що їх багато.
Йду в борозні за вами,
Як колись ще дитиною.
Небо вкрите над нами
Срібною павутиною.
А промені, наче січка,
Затьмарили цілий ранок.
Біжить борозна, як стрічка,
Аж там в кінці — полустанок.
Одного підхопить поїзд,
А другий, забувши втому,
На пероні постоїть
І поверне додому.
Мов листком, пожовклим, єдиним,
Ним обертатиме вітер...
Найдорожча людино,
Як добре, що ти є на світі.

ВІРА ЛЕБЕДОВА

ЧОМ, ЧОМ, ЧОМ, ЗЕМЛЕ МОЯ...

Чом, чом, чом, земле моя,
Так люба ти мені, так люба ти мені,
Чом, чом, чом, земле моя,
Чарує так мене краса твоя?

Чим, чим, чим манить мене
Пташні твоєї спів, пахучий цвіт лісів,
Чим, чим, чим манить мене
Вода річок твоїх, що тут пливе?

Тим, тим, тим, дитино, знай,
Що тут ти вперше світ пізнала з юних літ.
Тим, тим, тим, дитино, знай,
Що води і ліси — твій рідний край.

УСМІХНИСЯ

- Татку, чи можеш писати з закритими очима?
- Певно, що можу.
- Ну, то підпиши мені свідоцтво.

БОГДАН ЛЕПКИЙ

ПТАШЕЧКА

Івасик пташечку зловив,
Щасливий вбіг у хату:
— Який же гарний, ах, який,
Дивись, дивися, тату!

А батько глянув у кулак,
Покивав головою:
— А що було би, якби так
Зробив хто із тобою?

Життя на волі для усіх
Над все дорожче, сину!
Івасик вибіг на поріг
І випустив пташину.

МИКОЛА ВІНГРАНОВСЬКИЙ

Ластівко біля вікна.
Ластівко нашої хати,
Що тобі, ластонько, дати:
Меду, борщу чи пшона?

Ластонько, літа кінець.
Діток твоїх би до хати,
Я научу їх писати:
Небо, Дніпро, горобець...

Ластонько, де не літайсь —
Мало налітатись вволю:
Ще народись та удайсь
В небо, Вітчизну і волю.

Так воно в світі і є,
Тако воно є, щоб літати...
Горечко рідне мое,
Ластівко нашої хати.

БАТЬКО Й СИНИ

Батько наказав синам, щоб жили в згоді, та вони не послухались. Тоді батько звелів принести віник і каже:

— Зламайте!

Як сини не намагались, але не могли зламати.

Батько розв'язав віник і наказав ламати по одному прутіку.

Сини легко переламали прутіки.

Батько й каже.

— Так от і ви: якщо дружно будете жити, ніхто вас не переможе, а як будете сваритися, вас кожний легко подолає.

МАРІЙКА ПІДГІРЯНКА

Узяв червень колісничку золоту
Та й захопив ще зірничку на льоту.
— Ти, зірничко, скоресенько поспішай
Та сонечко ранесенько виряджай.

Дам я йому позпітоньку на той віз,
Бо він добру робітоньку має скрізь:
Купіленьку нагрівати у річках,
Черешеньки наливати по садках.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

ОРИСЯ РУДЕНСЬКА ЯЦИШИН

31 січня 1999 р. померла членка 33-го Відділу СУА **Орися Руденська, з дому Яцишин.**

Народилася Орися 18 березня 1914 року в селі Голешів Жидачівського району в родині Володимира та Ольги Яцишин. В сім'ї було восьмеро дітей. Дитячі та шкільні роки Орісі пройшли в рідному селі, потім закінчила семінар в Коломиї, вона познайомилася з Оленою Кисілевською — відомою громадською діячкою, редакторкою двох жіночих газет "Жіноча Воля" та "Жіноча Доля". По мірі своїх можливостей Орися допомагає їй у праці, вона їздить по селах, гуртуючи молодь, ширячи національні ідеї шляхом просвітницької роботи. Під час поїздок захоплюється українським народним мистецтвом; дуже великий інтерес викликають у молоді дівчини народні пісні, різноманітні за змістом та звучанням, на які так багатий гуцульський край. Це захоплення залишилося в Орісі на все життя.

У 1936 році виходить заміж за Ігоря Руденського. Недовго жило молоде подружжя у рідному краї — загальновідомі події 1939 року все частіше ставлять питання про те, як жити далі. У грудні 1939 року з маленькою донею на руках вони подаються на Захід, за Сян. У 1934 році чоловік, прагнучи боронити рідну землю від червоної навали, вступає до Української дивізії "Галичина". Орісі довелося взяти на свої плечі всі труднощі скитальського життя і повну відповідальність за двох малих дітей. В серпні затаїлась постійна тривога за чоловіка і повна невідомість про те, що принесе їм завтрашній день. А доля несла далі — через Словаччину, Австрію до Травнштайну в Баварії. Переселенський табір. Тут знову зустрілись стежки Орісі і її давньої знайомої Олени Кисілевської. Орися включається в ряди Союзу Українок, займається громадськими справами. Травнштейн виявився щасливим містом для Орісі — тут відбулася зустріч з чоловіком, якому пощастило вирватись з табору полонених

дивізійників в Ріміні. Скінчилося самотнє життя, труднощі стали долати разом. Їх примістили у німецькій господарці в Клінкен біля Ульму. Звіти лише у 1952 році вони виїхали до Америки в Клівленд, де й злучилися з рештою родини.

Відчуваючи потребу громадської праці, Орися стає членкою 33-го Відділу СУА, бере активну участь в його діяльності, головним чином у ділянці мистецтва. Знаючи і люблячи українське народне мистецтво, Орися часто приймає участь у різних міроприємствах, входить до складу журі при визначенні нагород.

До останку почувалася союзянкою, цікавилася життям Відділу і була щедрою на всі його цілі.

Була вірною подругою життя свого чоловіка Ігора, люб'ячою мамою своїм доням Даді та Лесі, тишилась шістьма внуками та трьома правнуками.

Членки Відділу висловлюють щире співчуття опечаленій родині — чоловікові Ігореві, доням Даді з чоловіком Володимиром Корлятовичем та Лесі з чоловіком Андрієм Бігуном, їхнім дітям та внукам.

Символічну грудочку землі з могили патронки Відділу Лесі Українки у домовину покійної поклала Почесна членка СУА Ірина Кашубинська, а прощальне слово сказала голова Відділу Міля Русин.

Ніна Кулакова,
пресова референтка Відділу.

СТЕФАНІЯ ЕЛІЯШЕВСЬКА

З глибоким сумом попрощали ми довголітню членку 22-го Відділу СУА в Чикаго **Стефанію Еліяшевську,** яка відійшла у вічність 4 березня 1999 року.

Стефанія народилася 10 жовтня 1905 року у Винниках біля Львова в свідомій і патріотичній родині Кіяків. Хоча сім'я була чисельна (восьмеро дітей), усі діти здобули університетську освіту. Виховані змалку в пошані і любові до всього що рідне, вони залишилися вірними цим ідеалам, незважаючи на складні життєві скитання. Стефа закінчила вчительський семінар, але, з огляду на ворожі польські відносини, у цьому часі не працювала за фахом, була секретаркою відомого українського банку "Дністер" у Львові. 1930 р. одружилася з інженером Гнатом Еліяшевським, колишнім Січовим стрільцем, відомим громадсько-кооперативним діячем.

Воєнні події примусили родину Еліяшевських, вже тоді з трьома дітьми — Вірою, Олегом і Андрійком, податися на Захід. У 1940 році виїхали спочатку до Турки, опісля через Грац до Баварії, де примістилися в таборі Діллінген. Тут жорстока доля завдала Стефі тяжкого удару — 1948 р. несподівано й передчасно помер її чоловік і вона залишилася молодою вдовою з дітьми без батька, опікуна і вірного друга. Проте, не піддалася, мужньо і з посвятою поборювала труднощі буднів, маючи за мету дбайливе виховання і долю своїх дітей. В Америці тяжко працювала, часом на двох роботах, щоб дати дітям вищу освіту мусіла сповняти подвійну відповідальну роль матері та батька. Помимо заробітної праці знайшла час вступити до 22-го Відділу СУА, де зірцєво і точно виконувала свої обов'язки, (навіть тоді, коли почала мати труднощі із зором), цікавилася його працею і, коли змогла, приходила на сходина.

Останні роки покійної були тяжкі і, напевно, сповнені сумом через втрату зору, але добрі її діти і внуки своєю любов'ю і ніжним піклуванням постійно намагалися облегшити їй душевні переживання. Хай добрий Господь прийме її шляхетну душу там, де царює мир і радість безконечна.

Мирослава Шевчик,
пресова референтка.

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНІ ГОЛОВИ
Іванна Рожанковська
Анна Кравчук

Ірина Куровицька — голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Марія Томоруг
Софія Геврик

Оксана Фаріон

Мотря Воевідка-Слоневська

Варка Бачинська

Омеляна Рогожа

Донна Чехович

Рома Лісович

Ярослава Рубель

Марта Богачевська-Хомяк

Ірина Стецьків

- 1-ша заступниця голови
- 2-га заступниця голови для справ організаційних
- 3-тя заступниця голови для справ культури
- 4-та заступниця голови для справ зв'язків
- протоколярна секретарка
- кореспонден. секретарка
- скарбник
- фінансова секретарка
- для справ преси
- вільний член
- вільний член

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

- Лідія Колодчин
- Марія Раковська
- Олександра Кіршак
- Марта Стасюк
- Марія Полянська
- Іванна Шкарупа
- Любомира Калін
- Марта Рудик
- Теодозія Кушнір
- Марія Одежинська
- Дітройт
- Філядельфія
- Нью-Йорк
- Північний Нью-Йорк
- Нью Джерзі
- Огайо
- Чикаго
- Нова Англія
- Центральний Нью-Йорк
- зв'язкова далеко віддалених відділів

РЕФЕРЕНТУРИ

Надія Шмігель

Катерина Івасишин

Марія Пазуняк

Люба Більовщук

Ольга Тритяк

Марта Пеленська

- суспільної опіки
- виховна
- музейна
- стипендій
- архівальна
- екології

Ірена Чабан

Тамара Стадниченко

— головний редактор журналу "Наше Життя"

— редактор англомовної частини журналу

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Іванна Ратич

Таїсса Турянська

Лідія Черник

Надія Цвях

Рома Шуган

- голова
- член
- член
- заступниця
- заступниця

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENTS

Iwanna Rozankowskyj
Anna Krawczuk

Iryna Kurowyckyj — President

EXECUTIVE COMMITTEE

Maria Tomorug

Sophia Hewryk

Oxana Farion

Motria Voyevodka-Slonievsky

Barbara Bachynsky

Omelana Rohoza

Donna Czechowycz

Roma Lisovych

Jaroslawa Rubel

Martha Bohachevsky-Chomiak

Irena Steckiiv

- 1-st Vice President
- 2nd VP — Membership
- 3rd VP — Culture
- 4th VP — Public Relations
- Recording Secretary
- Corresponding Secretary
- Treasurer
- Financial Secretary
- Press
- Member-at-Large
- Member-at-Large

STANDING COMMITTEES

Nadia Shmigel

Katherine Iwasyshyn

Maria Pazuniak

Luba Bilowchtchuk

Olga Trytyak

Marta Pelensky

- Social Welfare Chairwoman
- Education Chairwomen
- Art/Museum Chairwoman
- Scholarship/Student Sponsorship Program Chairwoman
- Archives Chairwoman
- Ecology Chairwoman

Irena Chaban

Tamara Stadnychenko

— Editor-in-Chief "Our Life"

— English editor "Our Life"

REGIONAL COUNCILS

Lidia Kolodchyn

Maria Rakowsky

Alexandra Kirshak

Martha Stasiuk

Maria Polanskyj

Iwanna Shkarupa

Lubomyra Kalin

Marta Rudyk

Theodosia Kushnir

Maria Odezhynska

- Detroit
- Philadelphia
- New York City
- New York - North
- New Jersey
- Ohio
- Chicago
- New England
- New York - Central
- Liaison for Branches-at-Large

AUDITING COMMITTEE

Joanna Ratych

Taissa Turiansky

Lidia Czernyk

Nadia Cwiach

Roma Shuhan

- Chairwoman
- Member
- Member
- Alternate
- Alternate

КАНЦЕЛЯРІЯ СУА / UNWLA Inc. HEADQUARTERS:

Електронна пошта / e-mail: unwla@worldnet.att.net

108 Second Avenue, New York, NY 10003

(212) 533-4646

Адміністратор бюро — **Наталія Дума**

Office administrator — **Natalia Duma**

Години урядування: від 10:00 до 4:00 по пол.

Адміністратор-бухгалтер журналу "Наше Життя" — **Орися Яцусь**

Business Administrator "Our Life" — **M. Orysia Jacus**

Tel. & Fax (732) 441-9377

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА / UNWLA Inc. SCHOLARSHIP PROGRAM:

171 Main Street, P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024

Tel.: (732) 441-9530; Fax: (732) 441-9377

Luba Bilowchtchuk, Chair

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM:

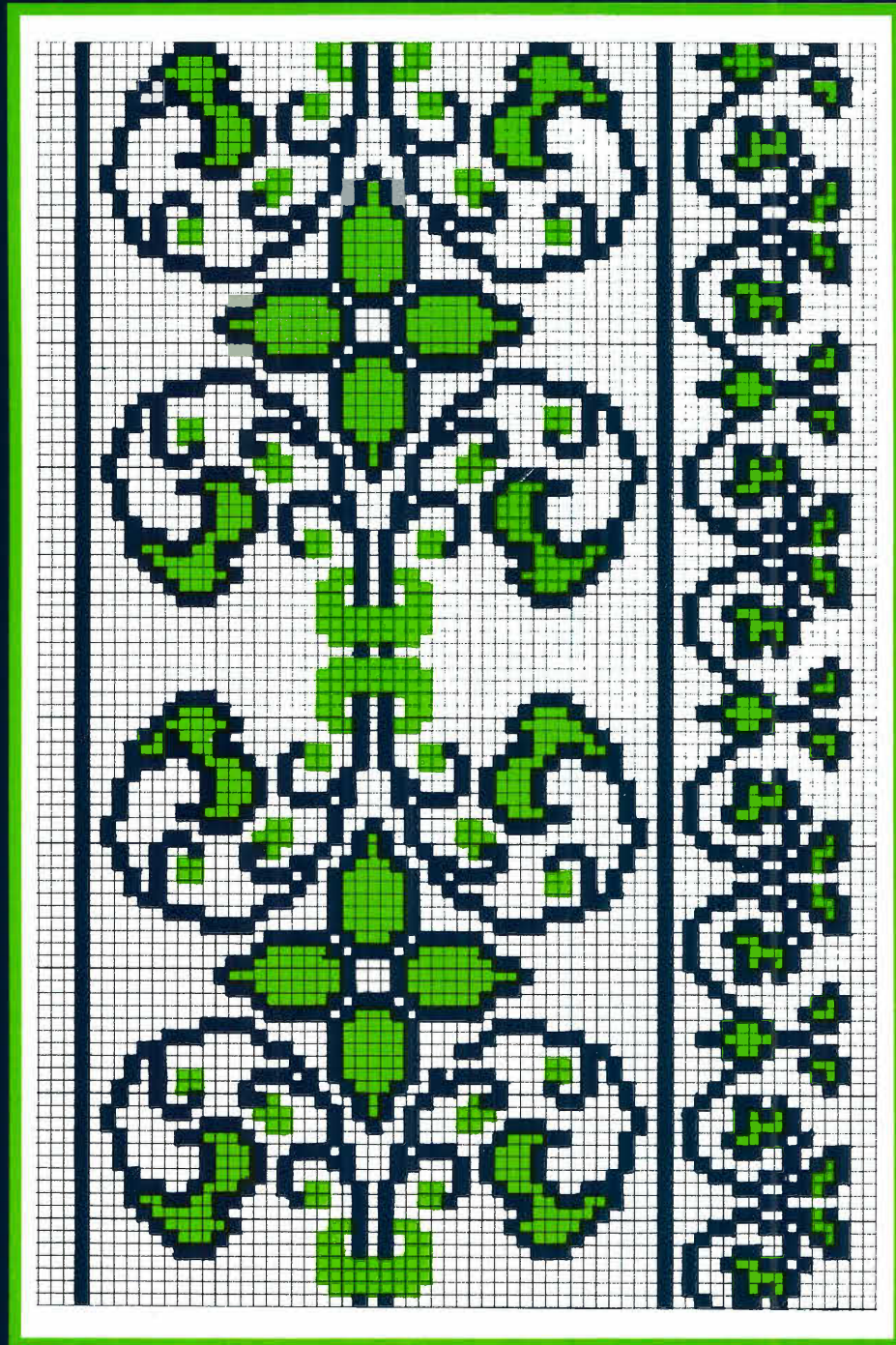
203 Second Avenue, New York, NY 10003

(212) 228-0110 Fax (212) 228-1947

E-mail: UkrMus@aol.com

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at
Additional mailing offices (USPS 414-660).

108 Second Avenue, New York, NY 10003

Взір із Альбому зорів для вишивання по канві, складений за оригінальними рисунками Ю. Дремлюги.
Із збірки Євгенії Бачинської-Федусевич.
Patterns from the collection of Evhenia Bachynska Fedusevych. Original drawings by Y. Dremlug.